

12de JAARGANG, NR. 220
23 JUNI 2014

IN DIT NUMMER:

1 NIEUWS

5 JAZZ OP PAPIER

6 JAZZ OP PLAAT

Sebastiaan van Bavel, Tight Jans,
 Sonny Rollins, Vinsent Planjer,
 Ambrose Akinmusire e.a.

15 JAZZ OP DE PLANKEN

Arne Van Coillie, Jazzy Huiskamers,
 Jazz in Duketown, Mijke Loeven,
 Pat Metheny, Geri Allen e.a.

EN VERDER:

27 New York Calling (Roos Plaatsman)

30 Vriendendag NJA (Hessel Fluitman)

JAZZFLITS 221

staat **21 JULI** op

<http://www.jazzflits.nl>

JAZZFLITSEN

Pianiste Yoonmi Choi. (Persfoto)

**KOREAANSE PIANISTE WINT
 LEIDEN JAZZ AWARD 2014**

De Koreaanse pianiste Yoonmi Choi heeft 25 mei in Leiden de Leiden Jazz Award 2014 gewonnen. Ze kreeg ook de Publieksprijs. De Persprijs was voor altsaxofonist Felician Erlenburg.

De jury, met Anne de Jong, Michael Varekamp en Tuffie Vos, roemde de Koreaanse om haar 'uitstekende techniek, prima samenspel en haar eigen visie op muziek': "Haar presentatie bleef dan ook vanaf het begin tot het einde boeiend." De jury van de Persprijs - Bert Jansma, Ken Vos en Bert Vuijsje - werd verrast door de 'volwassen presentatie' van Felician Erlenburg: "Hij bespeelt de toehoorders met een trefzekere uitstraling." De overige finalisten, allen conservatoriumstudent, waren Sander Baan (tenorsax), Avishai Darash (piano), Vera Naus (zang) en Zoltan Polgar (gitaar).

ia77

JazzFlits

ONAFHANKELIJK JAZZMAGAZINE SINDS 2003

**JAZZDAG INDUSTRY ACHIEVEMENT AWARD
 VOOR NEDERLANDS JAZZ ARCHIEF**

De Jazzdag Industry Achievement Award 2014 is toegekend aan het team van het Nederlands Jazz Archief (NJA). Directeur Paul Gompes neemt de prijs, 1.500 euro en een sieraad, op 27 juni tijdens de Jazzdag (Rotterdam) in ontvangst.

De selectiecommissie bestond dit jaar uit Michelle Kuypers (programmeur North Sea Jazz), Mijke van Wijk (Radio 6), Bas van Otterloo (componist Metropole Orkest) en Mijke Loeven (directeur North Sea Round Town, Jazz International R'dam). De commissieleden zijn zeer te spreken over het NJA: "We bewonderen de enorme wilskracht en het doorzettingsvermogen van het NJA om zich te ontwikkelen tot dé plek die het Nederlands jazzerfgoed bewaakt en beschikbaar maakt voor gebruik. Het archief heeft een buitengewoon groot draagvlak onder musici en programmeurs en blijkt ook in moeilijke tijden in staat zichzelf in stand te houden. Tegelijkertijd weet het archief zijn juwelen te digitaliseren en via nieuwe activiteiten toegankelijk te maken. Zo produceert het op dit moment een geweldige documentaireserie over levende Nederlandse jazzlegendes."

De Jazzdag Industry Achievement Award is in het leven geroepen om personen of instellingen te onderscheiden die zich gedurende langere tijd op een bijzondere manier hebben ingezet voor de Nederlandse jazzsector. Het is de vijfde maal dat de prijs wordt uitgereikt. Eerdere winnaars waren Bob Hagen (Jazz Impuls), Huub van Riel (Bimhuis), Susanna von Canon en het North Sea Jazz Festival.

[Een verslag van de laatste NJA-Vriendendag staat op pag. xx.](#)

LAATSTE NIEUWS: HORACE SILVER OVERLEDEN

De Amerikaanse pianist Horace Silver is op 18 juni overleden. Hij was 85 jaar oud. Silver verwierf in de jaren vijftig grote bekendheid toen hij samen met Art Blakey de formatie The Jazz Messengers oprichtte. Silver voegde onder meer scheutjes soul en funk aan zijn hardbop toe en schreef tal van prettig in het gehoor liggende stukken, waaronder 'Song for my father'.

[Meer informatie: https://en.wikipedia.org/wiki/Horace_Silver](https://en.wikipedia.org/wiki/Horace_Silver)

NIEUWS

Nijmegen moet jazzstad van het oosten worden

Om Nijmegen de jazzstad van het oosten van Nederland te laten worden, slaan de muziekpodia in de stad de handen ineen. "Het publiek is er in Nijmegen helemaal naar", zegt Pepijn Kuyper (directeur van podium LUX) op 28 mei in dagblad De Gelderlander: "Internationale jazzartiesten geven nu een concert in het Bimhuis in Amsterdam. Vervolgens gaan ze naar Rotterdam, Utrecht en soms Tilburg. En dan houdt het vaak op. Het zou toch logisch zijn dat ze, onderweg naar Duitsland, nog een tussenstop maken in Nijmegen?" Sinds 2012 zijn er jaarlijks al zo'n twintig concerten van Jazz Impro Nijmegen (JIN) in LUX.

Het Alex Koo Quintet. (Persfoto)

Alex Koo Quintet wint Dordtse Jazz Prijs 2014

Het Alex Koo Quintet heeft zondag 1 juni in jazzpodium DJ's (Dordrecht) de Dordtse Sena Jazzprijs gewonnen. "Met prachtig uitgebalanceerde composities, goede improvisaties en een eigen sound", aldus de jury, bestaande uit Ted Schippers, Nick McGuire, André Dadi en voorzitter Juan Martinez. Van de zes finalisten, allen studierend aan een conservatorium in Nederland of België, werd de groep van drummer Marco Santos tweede en die van gitarist Flavio Silva derde. De winnende pianist kreeg een bedrag van 1.000 euro.

Shannon Barnett krijgt Kobe Jazz Street Award

Tijdens het Breda Jazz Festival is op 1 juni de Kobe Jazz Street Award uitgereikt aan de Australische trombonist Shannon Barnett. Deze jaarlijkse prijs is voor een muzikant die tijdens het Breda-festival speelt. De prijswinnaar mag optreden tijdens het Jazz Street Festival in de Japanse stad Kobe. Shannon Barnett is onder meer lid van de WDR Big Band in Keulen.

PODIA

135.000 BEZOEKERS BIJ JAZZ IN DUKETOWN

Larry Graham 8 juni in Den Bosch. (Foto: mOOmphotography)

De 41ste editie van Jazz in Duketown heeft volgens de organisatie naar schatting 135.000 bezoekers getrokken. Steeds meer bezoekers komen van buiten de regio. De organisatie schrijft de hoge opkomst toe aan de 'sterke programmering': "Met twaalf podia en meer dan tachtig optredens was er veel om naar uit te kijken." Jazz in Duketown vond van 6 tot en met 9 juni plaats in 's Hertogenbosch. Tom Beetz bezocht het festival voor Jazzflits. Zijn verslag staat op pagina 20.

CULTURELE ADVISEURS GEMEENTE DEN HAAG WIJZEN SUBSIDIE HAAGSE JAZZPROJECTEN AF

De gemeente Den Haag zal dit jaar mogelijk geen subsidie geven aan projecten van Prospero, Pro Jazz en Jazz in de Gracht. De drie organisaties deden voor tezamen 55.500 euro een beroep op de gelden voor Culturele Projecten 2014. De leden van de gemeentelijke adviescommissie vinden de aangemelde projecten echter niet vernieuwend genoeg, zo werd 22 mei bekendgemaakt.

Het gaat om het Cutting Edge Festival, het evenement New Adventures in Jazz, de concertreeks Jazz aan Zee en Jazz in de Gracht. Volgens de adviescommissie is de jazz in Den Haag 'amper in beweging' en is er daardoor 'weinig nieuwe aanwas': "Het is niet zinvol hierin verder te investeren." Perry Lehmann, zakelijk leider van Pro Jazz, organisator van het Cutting Edge Festival (31 mei jl. in Theater Dakota), ziet dit heel anders. "De drie organisaties houden zich juist bij uitstek bezig met het promoten en programmeren van vernieuwende en vooruitstrevende jazz."

Samen met Carla Versluys van Prospero schreef Lehmann een brief aan het Algemeen Dagblad, die op 26 mei werd gepubliceerd. Wat bedoelt de commissie precies met 'verrassend en vernieuwend', zo vragen zij zich af. "Is dat 'ambitieuze avantgarde jazz'? Muziek die in het huidige jazzklimaat al lang niet meer als vernieuwend wordt beschouwd, zo menen zij: "Het staat ook haaks op het advies van de commissie om een groter publiek te bereiken." Volgens beide concertorganisatoren lukt het niet om met de commissie te praten: "De leden laten zich binnen de Haagse jazzscene niet zien". Lehmann en Versluys hopen dat het gemeentebestuur het advies van de commissie niet overneemt.

NIEUWS

Reeks 'Jazz at the Concertgebouw' vervolgd met Thelonious Monk

Een nachtconcert dat het Thelonious Monk Quartet op 20 mei 1961 gaf in het Concertgebouw van Amsterdam, verschijnt op 10 oktober op cd. Het album is het zevende van de reeks Jazz at the Concertgebouw van het Nederlands Jazz Archief. Als bonustracks is een klein half uur muziek toegevoegd die de AVRO-televisie op 15 april 1961 van het kwartet (met onder anderen saxofonist Charlie Rouse) maakte. Op die dag maakte de pianist zijn Nederlandse debuut.

Bill Clinton als jazzambassadeur geprezen

Omdat hij al jarenlang zo'n goede jazz-ambassadeur is, krijgt oud-president Bill Clinton de Founder's Award van het Thelonious Monk Institute of Jazz. Hij ontvangt de prijs op 9 november in Los Angeles tijdens een concert met onder anderen Herbie Hancock, Wayne Shorter en Dee Dee Bridgewater. Ook vinden daar op die dag de finales van de Thelonious Monk International Jazz Competition plaats. Dit jaar doen daaraan trompettisten mee.

Patricia Barber. (Foto: Jammi York)

'America's First Queer Jazz Festival' in Philadelphia

Philadelphia biedt eind september onderdak aan het eerste Amerikaanse festival met louter homo- en bisexuele jazz-artiesten. OutBeat, America's First Queer Jazz Festival duurt vier dagen. Onder anderen pianist Fred Hersch, drummer Bill Stewart, pianiste-vocaliste Patricia Barber (foto) en zanger Andy Bey treden op. Ook staan enkele paneldiscussies op het programma. Meer artiesten worden in juli bekendgemaakt.

Heeft u jazznieuws? Stuur het ons: jazzflits@gmail.com.

PRIJZEN

BOBBY MCFERRIN KRIJGT CONCERTGEBOUWPRIJS

Zanger Bobby McFerrin (links op de foto) heeft op 27 mei in het Concertgebouw van Amsterdam de Concertgebouw Jazz Award 2014 in ontvangst genomen. Hij trad die avond in de zaal op met zijn programma VOCABuLarieS. Het kleinood werd McFerrin overhandigd door algemeen directeur Simon Reinink. De Award is een oeuvreprijs en werd eerder uitgereikt aan onder anderen Sonny Rollins, Toots Thielemans, Herbie Hancock, Wayne Shorter, Benny Golson, Chick Corea en Elvin Jones.

(Foto: Joke Schot)

BUMA EN SENA SPONSOREN BOY EDGARPRIJS

Buma Cultuur en Sena worden de nieuwe sponsors van de Boy Edgarprijs, de belangrijkste Nederlandse prijs voor jazz en geïmproviseerde muziek. Door de steun van deze organisaties kan de Stichting Boy Edgarprijs ook in 2014 weer de prijs uitreiken. De winnaar wordt 27 juni bekendgemaakt tijdens de Jazzdag in LantarenVenster in Rotterdam.

De Boy Edgarprijs werd tot voor kort mogelijk gemaakt door overheidssubsidies. De Stichting Jazz in Nederland reikte jarenlang de prijs uit en in het recente verleden gebeurde dat door Muziek Centrum Nederland in samenwerking met de VPRO. Met de sluiting van Muziek Centrum Nederland in 2012 en de ontwikkelingen bij de publieke omroep, kwam de prijs onder druk te staan. Dankzij de samenwerking met Buma Cultuur en Sena is de toekomst van de prijs voorlopig veiliggesteld.

ARENA JAZZ AWARD VOOR ACK VAN ROOIJEN

Trompettist Ack van Rooijen heeft zaterdag 7 juni tijdens het Amsterdam Jazz Festival de Arena Jazz Award gekregen. De prijs is bedoeld voor 'mensen die een grote betekenis hebben gehad voor de jazzmuziek'.

Van Rooijen nam zijn 'Lifetime Achievement Award' in ontvangst na afloop van zijn optreden tijdens het jazzfestival in de Amsterdam Arena. De Hagenaar kreeg een glazen sculptuur en een geldbedrag. De staat van dienst van Ack van Rooijen (84) is enorm. Een overzicht van zijn loopbaan is te vinden in de Muziekencyclopedie van Beeld en Geluid: <http://bit.ly/1oRkBkP>. Vorig jaar was de Arena Jazz Award nog een prijs voor de 'Best Supporting Artist'. De prijs ging toen naar pianist Karel Boehlee.

NIEUWS

Onder anderen Evelien Keesmaat deed een gooi naar de Conservatorium Talent Award. (Foto: Eline de Jong)

Maarten Hogenhuis wint Conservatorium Talent Award

Altsaxofonist Maarten Hogenhuis heeft 8 juni tijdens het festival Jazz in Duke-town ('s Hertogenbosch) de Conservatorium Talent Award gewonnen. Van de tien deelnemers vertegenwoordigde hij het Conservatorium van Amsterdam. De andere mededingers waren Diederik Eggenkamp (gitaar), Joanne Smolders (zang), Jorrit Westerhof (gitaar), Teun Cremers (basgitaar), Marius van den Brink (piano), Baer Traa (zang), Floriaan Wempe (tenorsax), Evelien Keesmaat (zang) en Juresse Ndombasi (gitaar). Iedere deelnemer speelde een half uur in De Muzerije. Vijf deelnemers op 7 juni en de andere vijf op 8 juni.

Antonio Porcar Cano wint JJA Photo of the Year Award 2014

Fotograaf Antonio Porcar Cano heeft 11 juni voor een foto van saxofonist Benny Golson de 'Photo of the Year Award' van de Amerikaanse Jazz Journalists gekregen. De uitreiking vond plaats in de Blue Note Jazz Club in New York. Onze fotograaf Joke Schot was daar ook. Zij was een van de genomineerden voor de Award, met een foto de ze vorig jaar tijdens het North Sea Jazz Festival van Herbie Hancock maakte.

Lees Jazzflits op uw tablet

OVERIG

LIONSCLUB VELSEN STEUNT JONG JAZZTALENT

De Lionsclub Velsen gaat vier jonge jazzbands actief ondersteunen. Onder de noemer Jazz-X venture krijgen onder anderen zangeres Esther van Hees en de formatie In Rhythmic Colour optredens en zakelijk advies aangeboden. Het project is 21 juni van start gegaan met een concert in het Witte Theater in IJmuiden.

"Het traditionele verdienmodel voor jazzmusici is dood", zo valt te lezen op de website van Jazz-X. "Het project Jazz-X venture stelt jonge talenten in staat hun artistieke formule te ontwikkelen en ook ervaring op te doen met de werving en binding van een eigen publiek." De vier deelnemende bands worden geselecteerd in overleg met het Conservatorium van Amsterdam. Elke band mag ten minste drie betaalde concerten geven. Verder krijgen de musici zakelijke coaching en zal een 'bedrijfsplan' worden gemaakt. De band met het beste artistieke en zakelijke plan krijgt een prijs. Die bestaat uit een optreden op het slotconcert, extra publiciteit en een geldbedrag.

De Lionsclub Velsen hoopt om te beginnen nog vijf andere Lionsclubs bij het project te kunnen betrekken. Die gaan dan zelf lokaal twee concerten organiseren. Uiteindelijk moet het project landelijke dekking krijgen. Een landelijke projectgroep, gevormd door leden van de deelnemende clubs, zal zich gaan bezighouden met onder meer het doorontwikkelen van het concept, de publiciteit, het werven van een landelijke sponsor en de organisatie van het slotconcert.

ROTTERDAMSE FOTOGRAAF MAAKT GROEPSFOTO VAN NEDERLANDSE JAZZMUSICI

Fotograaf Joop Reijngoud wil op 27 juni in Rotterdam zoveel mogelijk Nederlandse jazzmusici op een groepsfoto zetten. De foto wordt 's morgens gemaakt bij Verhalenhuis Belvédère.

De fotosessie met als titel 'A Great Day In Rotterdam' verwijst naar een soortgelijk gebeuren in 1958. Toen werd onder de noemer 'A Great Day In Harlem' een groepsfoto gemaakt met 57 vooraanstaande Amerikaanse jazzmusici van dat moment. Grootheden als Coleman Hawkins, Count Basie, Dizzy Gillespie, Thelonious Monk, maar ook nieuwkomers als Charles Mingus en Sonny Rollins staan op de inmiddels overbekende foto. Fotograaf Art Kane vereeuwigde hen in opdracht van het blad Esquire op de trappen van een groot herenhuis op 126th Street. Verhalenhuis Belvédère staat op een plek waar in de jaren dertig het pand het 'Negropalace Belvédère' stond. Dat was dé plek om aanstormende jazztalenten als saxofonist Kid Dynamite en trompettist Teddy Cotton in het Rotterdamse te horen.

Bekijk 'A Great Day In Harlem' hier: <http://bit.ly/T0phL4>

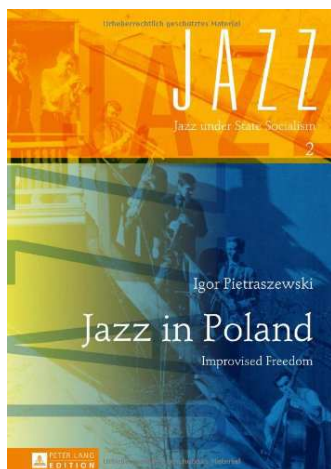
WERKING LINKS IN JAZZFLITS

In Jazzflits zijn links opgenomen naar bijvoorbeeld filmpjes op YouTube, geluidsfragmenten of websites van muzikanten. Werken deze links niet, dan is het zaak om het pdf-bestand van Jazzflits eerst op uw computer te downloaden. Gebruikt u Firefox als internetbrowser, dan kan dat, na opening van het blad via jazzflits.nl, door middel van het icoontje rechtsboven. Het is mogelijk dat de links niet werken op een iPad of tablet. Dan is het kopiëren en plakken van de link in uw browser de oplossing.

JAZZ OP PAPIER

Jan J. Mulder

BERICHT UIT POLEN

Igor Pietraszewski.
Jazz in Poland : improvised freedom.

Frankfurt am Main : Peter Lang, 2014.

157 pag.

(Jazz under State Socialism ; 2).

ISBN 978-3-631-64319-8 hardc.

Vert. uit het Pools.

Prijs ca. 35 euro.

"Misschien hebben in geen land ter wereld het politieke en economische leven zo duidelijk een weerslag gehad op de kunst als juist in Polen." Een glasheldere uitspraak, die iedereen kan onderschrijven die ook maar enige kennis heeft van het wisselend beleid waaraan het land is onderworpen geweest. Het is de opningszin van een brochure uit 1978 bij een retrospectief van de Poolse film na 1945 in Amsterdam. Dat de film daar een hoge vlucht had genomen was reeds gebleken door de uitgebreide documentatie die het Franse blad 'Image et Son' in 1961 en 1964 ons had verschafte. En dat gold ook voor aangrenzende gebieden als filmaffiches en de literatuur, die in vele gevallen de ingrediënten had geleverd voor de scenario's. En telkens weer was er het relaas over staatsbemoeienis en de verlichting. Het is niet anders, als we het hebben over klassieke muziek en jazz. In 1959 kreeg Roman Waschko in het Amerikaanse kwartaalblad 'Jazz' de ruimte voor een overzicht van de Poolse jazzscene. Het was in de periode van 'dooi', die in 1956 was ingetreden: jazz werd niet alleen gedoogd, de muziek werd zelfs aangemoedigd. Er kwamen festivals, musici werden uitgewisseld en het platenmerk Nagrania bracht een serie historische overzichten uit. Pianist-componist Krzysztof Komeda (1931-1969) kreeg zijn kans: hij schreef de muziek voor zo'n veertig films, waarvan een selectie op vijf platen is te beluisteren. Maar de staat geeft ... en neemt. Zo blijkt Waschko een dubieuze rol gespeeld te hebben: hij verschafte de geheime politie informatie over de jazzgemeenschap.

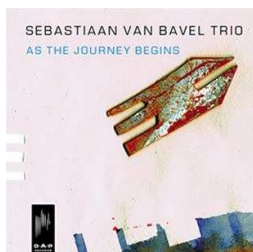
Van het in 1965 opgerichte blad 'Jazz Forum' verscheen een Engelstalige editie. Zo werden we niet alleen op de hoogte gehouden van het wel en wee van de muziek in Oost-Europa, maar door het aantrekken van tientallen bekende medewerkers uit het westen werd het een volwassen en algemeen jazztijdschrift. Wel moest het allemaal op een koopje: de papierkwaliteit was ondermaats en op de foto's waren de gezichten soms nauwelijks te onderscheiden. De editie hield het, met de nodige strubbelingen, ruim twintig jaar uit. In 1989, na de val van 'de muur', kreeg het blad een verzorgder uiterlijk, maar het gevolg was dat het zich vanwege het nu in werking getreden marktmechanisme niet langer kon bedruipen. In 1992 verscheen het laatste nummer – met het Kronos Quartet op het omslag.

Sindsdien moesten we het stellen zonder rechtstreekse informatie. Slechts de namen van de musici die elders waren gaan wonen en/of zich in het internationale circuit hadden bewogen, drongen tot ons door: bassist Roman Dylag, altist Zbigniew Namysłowski, trompettist Tomasz Stanko. Naar een boek met de titel 'Jazz in Poland' werd dan ook met belangstelling uitgekeken. Het draaide uit op een teleurstelling, want de opzet blijkt niet 'the history of jazz as a music style, but rather the process and social changes, which shaped the fate of the jazz phenomenon.'

Ook deze studie bevat een exposé van het klimaat in zijn diverse stadia. Maar de schrijver, Igor Pietraszewski, laat er bovendien de Franse socioloog Pierre Bourdieu op los. Het gaat in de cultuur om krachtenvelden die op elkaar inwerken: die op het economisch, sociaal en politiek vlak, de historische continuïteit én de 'habitus' van de vertolkers en het publiek. De theorie wordt ontvouwd in het eerste hoofdstuk en dat leidt tot een brok ondoorgrondelijk proza in een af en toe haperende vertaling. De hoofdstukken drie en vier bevatten dan nog interviewfragmenten en de uitslag van een enquête. Een van de conclusies: 'The changes which occurred after 1989, i.e. the introduction of the free market and a reduction of state patronage, heavily affected the economic situation of jazz musicians'. Maar dat wisten we al.

JAZZ OP DE PLAAT

SEBASTIAAN VAN BAVEL As The Journey Begins O.A.P. Records

Bezetting:

Sebastiaan van Bavel (p),
Maciej Domaradzki (b),
Remi Troost (d),
Vera Naus (voc op track 4).

Pianist Sebastiaan van Bavel is natuurlijk de zoon ván, maar met zijn debuut-cd 'As The Journey Begins' bewijst hij vanaf het eerste stuk dat hij een heel eigen concept heeft. Als winnaar van diverse wedstrijden, waaronder het prestigieuze Prinses Christina Concours (zowel voor jazz als voor klassiek, in 2008 en 2011), ligt de lat hoog – al hoeft Van Bavel natuurlijk niet meer te bewijzen dat hij piano kan spelen. Die affiniteit met de klassieke muziektraditie valt onmiddellijk op in het gecomponeerde karakter van 'Mordicus voor' en 'Prologue' (onverklaarbaar track zes), compleet met gestreken bas, en in het doorgecomponeerde karakter van de plaat ('Mordicus voor' en 'Mordicus tegen' lijken me samen te hangen; het openingsnummer krijgt een tweede, meditatieve lezing als laatste track). Verder in het stemgebruik van gastzangeres Vera Naus en zeker ook in de mooie, zeer genuanceerde aanslag van de pianist. Dat neemt allemaal niet weg dat Van Bavel ook zijn jazzkant een plaats geeft: 'The ramster' is een percussief gespeelde funky 'spielerei', die nét niet Latijns-Amerikaans wordt; de intense stuwung die 'The pathway through' voortdrijft, is indrukwekkend gedoseerd.

Ondanks de sympathieke zelfrelativerende zinnen van Van Bavel op de plaats waar je eventueel een hoestekst zou verwachten, en ondanks het feit dat zijn muzikale reis waarschijnlijk ongeheel boeiend wordt, blijft deze plaat voor mij meestentijds nogal statisch, op het pompeuze af. Illustratief vind ik de discrepantie tussen de zware, abstracte zanglijn van Naus, en de (te) lichte tekst: 'Life is a journey / A journey of time / Where a heart needs another / To give it a shine.' Ik had de zelfrelativering, het speelse, graag ook een beetje gehoord.

Arne Van Coillie

Bekijk hier een video over de cd: <http://bit.ly/SMGeZf>

THE TIGHT JANS +2 Reuze Reuze Trytone Records

Bezetting:

Tijn Jans (d),
Tobias Nijboer (b),
Guillermo Celano, (eg),
Donald Simoen (as),
Kieran Klaassen (live electronics),
Jasiek Mischke (voc).

Het 'elektroakoestische spoken word'-sextet The Tight Jans +2 staat onder leiding van drummer Tijn Jans. Dat belooft wat: 'elektroakoestisch spoken word'. Het eerste stuk 'Jaja, de maatschappij' is een fijne binnenkomer. Jans tikt de maat alsof het een rockband betreft en het sextet zet een lekker staccatoritme in. Dat gaat goed, totdat Jasiek Mischke, verantwoordelijk voor het gesproken woord, een tekst opzegt. Dat gebeurt met weinig sjeu en voegt zeker niks toe aan de muziek.

Hetzelfde geldt voor de overige vier stukken op de ep 'Reuze Reuze'. Zo zet de band een aangename sfeer neer in het stuk 'Hilary Putnam was a wise man,' wederom, totdat het gesproken woord inzet. Hier voelt het niet anders dan zeurderig. Op 'Mama-s favourite househit' is het dan weer schreeuwerig, precies verkeerd getimed na een gave solo van saxofonist Donald Simoen. En de climax in 'Hello big sea,' opgewekt door de opstijgende elektronica van Kieran Klaassen, heeft eigenlijk geen extra tekst nodig. Om aan het laatste lied geen woorden meer vuil te maken, constante stoorzender: Jasiek Mischke.

'Reuze Reuze' toont een hoop potentie van een band die zeker tot meer in staat is. Muzikaal zit het heel degelijk in elkaar met hier en daar een fijne elektronische uitschieter. Het probleem zit hem vooral in het gesproken woord. Een -1 zou de Tight Jans +2 goed doen.

Jan Nieuwenhuis

Maak kennis met The Tight Jans: <http://bit.ly/UsYCb4>

JACLYN GUILLOU
The Lover's Walk
MAPL

Bezetting:

Jaclyn Guillou (v),
 Bram Weyers (p),
 Piet Verbist (b),
 Toon van Dionant (d).

JAZZ OP DE PLAAT

De Canadese zangeres Jaclyn Guillou heeft al enkele jaren ervaring. Ze heeft prijzen gewonnen en optredens verzorgd in Canada, de VS en Europa, vooral in België. De cd 'The Lover's Walk' is daar opgenomen. Guillou deed dat met haar Belgische trio (in Amerika haar Europese trio genoemd), na afloop van een Belgisch/Europese tournee. De opname werd gemaakt in de laatste nacht voor haar vertrek naar Canada, vandaar dat de cd 'slechts' een halfuur muziek bevat.

'De Canadese Jaclyn Guillou heeft een welluidende alt waarmee ze intieme songs zingt. Ze is geïnspireerd door haar landgenote Joni Mitchell'

Jaclyn Guillou heeft een welluidende alt waarmee ze intieme songs zingt. Haar toon maakt nieuwsgierig naar wat ze te zeggen heeft. Ze is dan ook geïnspireerd door (de ook Canadese) Joni Mitchell. Haar werk is ook zo intens intrigerend. Al meteen bij het eerste nummer rees bij mij de vraag 'waar ken ik dit van?' Tot ik me realiseerde dat ze dezelfde 'blue note' zingt als je in 'St. Louis Blues' hoort. Guillou wringt de toon dusdanig en legt er net dat timbre in waardoor het precies klopt, maar niet meer echt strak zuiver is.

Haar begeleiders weten precies wat ze nodig heeft achter haar zang. Ze zijn goed op elkaar ingesteld. Pianist Bram Weijers gaat weliswaar zijn eigen weg door de akkoorden, maar volgt de zangeres wel degelijk. Zijn solo's zijn beeldend. Piet Verbist is een ervaren bassist die bij Jef Neve internationale faam heeft verworven. Met zijn volle toon geeft hij de muziek een krachtige basis. Dat doet hij meer dan Toon van Dionant met zijn slagwerk.

Hessel Fluitman

Bekijk de titeltrack van de cd: <http://bit.ly/UFav9L>

KLANGWELT STATION
The Music Exhibition
Lister Music

Bezetting:

Dick Toering (g),
 Johanna Varner (c),
 Meinrad Kneer (b).

Het kerkje van het Groningse Oostum is een van de vaste waarden van de jaarlijkse ZomerJazzFietsTour. Dat er ook op andere momenten mooie dingen gebeuren, bewijst de nieuwe cd 'The Music Exhibition' van gitarist Dick Toering. Op 27 september van het vorig jaar nam hij die daar op onder de naam Klangwelt Station, samen met twee fenomenale Duitse strijkers, bassist Meinrad Kneer en de bij ons wat minder bekende celliste Johanna Varner. De laatste is overigens wel een vaste improvisatiepartner van de Groninger.

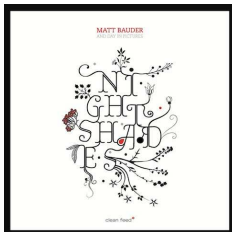
Het drietal maakt indruk met poëtische improvisaties, waarbij een breed scala aan sferen en technieken langskomen. Al vanaf de intieme opener, 'Autumn in Oostum', is duidelijk dat niemand zich in de kijker wil spelen. De muziek moet voor zich spreken en doet dat ook, of er nu vloeiend en welluidend gestreken wordt ('Watching the river flow') of juist percussieve klanken de boventoon voeren ('Garden of sounds'). Er klinkt zelfs af en toe een dwingende melodie op ('Dutch tulips') en de ontroering is nooit ver weg (zoals in de wonderbaarlijk mooie baslijn van 'Waldsamkeit' of de cellomelodie aan het eind van 'Tired red car'). Kirsten en Frank, die volgens het cd-hoesje het publiek vormden, moeten erg genoten hebben.

Herman te Loo

Hier zijn een paar stukken van het album te beluisteren: <http://dicktoering.com/infoklangwelt.html>

Volg het jazznieuws op <http://www.twitter.com/jazzfliits>

**MATT BAUDER
AND DAY IN PICTURES
Nightshades
Clean Feed**

Bezetting:

Matt Bauder (ts),
Nate Wooley (tp),
Kris Davis, (p),
Jason Ajemian (b),
Tomas Fujiwara (d).

**VINSENT PLANJER'S
NATURAL SELECTION
The Complete First Season
Eigen beheer**

Bezetting:

Efraim Trujillo (ts, ss),
Rembrandt Frerichs (Fender Rhodes),
Miro Herak (vibr),
Guus Bakker (bg),
Vinsent Planjer (d).

JAZZ OP DE PLAAT

Saxofonist Matt Bauder heeft met Day in Pictures een flinke cast om zich heen verzameld. Naast bassist Jason Ajemian en drummer Tomas Fujiwara bestaat de band uit trompettist Nate Wooley en pianist Kris Davis. Beiden maakten de afgelopen jaren furore met hun eigen projecten. Wooley werd zelfs uitgeroepen tot 'muzikant van het jaar' door NYC Jazz Record. Met twee van zulke improvisatoren in de gelederen kan er weinig misgaan. En dat blijkt.

De plaat 'Nightshades' kenmerkt zich vooral door een mooie klank. De muziek roept een romantisch beeld op van een donkerbruin jazzcafé waar nog een dichte rookwalm hangt. Aangenaam zalvende klanken. Maar hier en daar snijden solo's als een lichtbundel door de dikke mist. Bauder geeft de muzikanten genoeg ruimte om uit de bocht te vliegen maar hij houdt ze ook in het gareel van zijn nachttinten. Wooley bijvoorbeeld, in tegenstelling tot zijn zeer eigenzinnige en experimentele werk, toont zich bijna een behoudend trompettist. Hier en daar knerpt zijn spel boven de rest uit, net genoeg om je heel kort uit het veld te slaan.

Gelukkig biedt de plaat meer dan alleen het nachtelijk café. Het stuk 'August and counting' doet bijvoorbeeld denken aan de Coltrane van 'Ascension'. Het is een extatische improvisatie waarbij de verschillende lijnen over elkaar heen buitelen maar toch gezamenlijk naar een climax toewerken. 'Nightshades' is een gevarieerde plaat die zowel de veilige als de avontuurlijke luisteraar bedient.

Jan Nieuwenhuis

Luister naar een track van de cd: <http://bit.ly/1kptMF6>

"Hoe komt het toch", vroeg ik eens aan Rembrandt Frerichs, "dat je drummer zo'n beer van een vent is en toch zulke fijnzinnige ritmes slaat?" "Dat is zijn zachtmoedige karakter", meldde de pianist met veel genoegen. Vinsent Planjer, want over hem ging het, spreidt als leider en initiatiefnemer van zijn Natural Selection en ook als de schrijver van alle composities op de cd 'The Complete First Season', diezelfde fijnzinnige detaillering tentoon. Zonder overigens kleine muziek te maken. Integendeel. Zijn muziek is volwassen, compleet en staat als een huis.

Planjer geeft zijn begeleiders de ruimte om hun verbeelding te laten spreken. Saxofonist Efraim Trujillo maakt daar met graagte en heel beeldend gebruik van. En hij doet dat hier heel anders dan in zijn samenwerking met gitarist Anton Goudsmid. Te horen valt dat Rembrandt Frerichs Vinsent Planjer al jaren kent als lid van zijn eigen groep. Hij weet uitstekend om te gaan met zijn vocabulaire en stelt zich ook dienstbaar op. Hoewel de Fender Rhodes niet zijn vaste instrument is, bespeelt hij deze met verve. Het geluid van de Fender is hier voller dan je in de regel hoort. Bassist Guus Bakker heeft de afgelopen tien jaar zijn waarde bewezen bij bigbands en kleine groepen, onder meer enige tijd bij Rembrandt Frerichs. Hier speelt Bakker basgitaar. Vibrafonist Miro Herak is voor mij een nieuwe eend in de bijt. Hij voegt een heel fris geluid toe.

De thema's op 'The Complete First Season' zijn gerelateerd aan diverse mij onbekende tv-series. Daarom kan ik die thema's niet combineren met de sfeer daarvan. Desalniettemin boeit de muziek. Het album is een gave eenheid geworden.

Hessel Fluitman

Planjer bij Frerichs: <http://bit.ly/1puPCPk>

MICHEL BUURSEN TRIO

Awakenications

Eigen Beheer

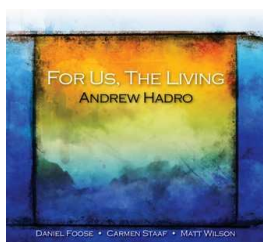
Bezetting:

Michiel Buursen (p),
Jasper Somsen (b),
Wim Kegel (d).

ANDREW HADRO

For Us, The Living

Tone Rogue Records

Bezetting:

Andrew Hadro (bars, fl),
Carmen Staaf (p),
Daniel Foose (b),
Matt Wilson (d).

JAZZ OP DE PLAAT

Pianist Michiel Buursen is het hele afgelopen jaar bezig geweest met zijn cd 'Awakenications'. Het is een frisse plaat geworden met eigen composities en als sterke begeleiders bassist Jasper Somsen en drummer Wim Kegel. De stukken ontstonden tijdens Buursens muzikale loopbaan en zijn voor de cd-opname 'gefacelift'. Met andere woorden: Buursen heeft ze met zijn huidige ervaring nog eens tegen het licht gehouden en aangepast. Als piepjong pianist deed Buursen veel inspiratie op bij pianist Ahmad Jamal, die hij persoonlijk ontmoette. Vandaar dat het wat hoekige spel van Jamal onderwerp is van een van de stukken. Jasper Somsen schittert in 'Ahmad's gift' op zijn contrabas. Bij 'Alias Monk' pakt Buursen eerst het vierkante spel van Monk op, om vervolgens verschrikkelijk te gaan swingen. Jasper Somsen begeleidt sterk en levert andermaal een mooi opgebouwde solo af, waarna Wim Kegel en Michiel Buursen om en om op elkaar reageren. Een heel geslaagde compositie.

'Michiel Buursens album 'Awakenications' is een egodocument zonder egotripperij'

Met een titel als 'Drills & skills' verwacht je strakke oefenstof. Het is dan ook een stevig stuk. De stukken 'Awakenications' en 'Hostanicatorology' zijn meer ingetogen en contemplatief van sfeer. In de ontwikkeling van deze stukken wordt beheersing omgezet in vreugdevol musiceren. Daardoor wordt de muziek niet zweverig. 'Awakenications' is een egodocument zonder egotripperij.

Hessel Fluitman

Michiel Buursen over de cd: <http://vimeo.com/88042267>

Op zijn debuutalbum, 'For Us, The Living', laat de Amerikaanse baritonsaxofonist Andrew Hadro zich horen als een uitgesproken lyricus. Hij kiest vaak voor de hogere regionen van zijn instrument en laat het niet knorren, zoals voor de hand zou liggen. Je zou kunnen zeggen dat hij tenor speelt op zijn bariton. Vooral in de langzame stukken, zoals 'Give', komt zijn toon in de buurt van Harry Carney, met zijn strijkerachtige kwaliteit. Toch kan hij met zijn kwartet ook behoorlijk van leer trekken, zoals in het gedreven 'Bright eyes' of de 'All blues'-achtige groove van 'Paola'. Op zulke momenten hoor je Hadro genieten van de aanwezigheid van Matt Wilson achter de trommels. Er zijn maar weinig drummers van zijn generatie die zo ongenadig kunnen swingen als hij. Ook in het duet 'Hurricane Sandy', waar de plaat mee afsluit, hoor je hoe goed Hadro en Wilson bij elkaar passen. Melodie en ritmiek gaan hier hand in hand op een haast Ellingtoniaanse wijze.

Herman te Loo

Het album laat zich hier beluisteren:

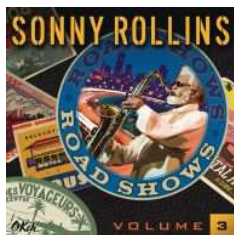
<http://www.andrewhadro.com/futl.php>

WERKING LINKS IN JAZZFLITS

In Jazzflits zijn links opgenomen naar bijvoorbeeld filmpjes op YouTube, geluidsfragmenten of websites van muzikanten. Werken deze links niet, dan is het zaak om het pdf-bestand van Jazzflits eerst op uw computer te downloaden. Gebruikt u Firefox als internetbrowser, dan kan dat, na opening van het blad via jazzflits.nl, door middel van het icoontje rechtsboven. Het is mogelijk dat de links niet werken op een iPad of tablet. Dan is het kopiëren en plakken van de link in uw browser de oplossing.

JAZZ OP DE PLAAT

SONNY ROLLINS Road Shows Volume 3 OKeh

Bezetting:

Sonny Rollins (ts),
Clifton Anderson (tb),
Stephen Scott (p),
Bobby Broom, Peter Bernstein (g),
Bob Cranshaw (b),
Perry Wilson, Victor Lewis, Kobie Watkins,
Steve Jordan (d),
Kimati Dinizulu, Sammy Figueroa (perc).

Luister hier naar cd-fragmenten:

<http://bit.ly/1hf8fxr>

'Road Shows Volume 3' is de derde cd in een reeks met door Sonny Rollins zelf geselecteerde live-opnamen. De zeven opnamen komen uit zes concerten die hij deze eeuw gaf. Ook deze uitgave is weer een 'show case' van het kunnen van deze reus op de tenorsax. 'Someday I'll find you' van Noel Coward blijkt, nu het eens geen lief gezongen uitvoering krijgt, een sterke compositie. Rollins pakt meteen het thema bij de kop en werkt dat uit. Dan soleert Bobby Broom in gebroken akkoorden op zijn gitaar, eigenlijk tokkelend zonder ritmische inzet. In eerste instantie speelde hij even duo met de saxofonist, maar al gauw alleen met bas en drums achter zich. Na vier minuten laat Rollins weer van zich horen, om dan nog ongeveer tien minuten lang feestelijk rond het refrein te cirkelen. Of hij er nooit genoeg van krijgt.

Na het applaus wordt een stap van zes jaar gemaakt naar 2012. Rollins was toen 82 jaar oud. 'Patanjali' is een opgewekte song over een Indiase geleerde en yogafilosof. Het draait in dat stuk vooral om het ritmisch gegeven dat Rollins in het thema heeft gelegd. Gedragen door een motiefje uit de trombone gaat hij bijna acht minuten tekeer. De gitarist van dienst, Peter Bernstein, levert veel melodieuzer en pakkender werk dan Broom in 'Someday' liet horen. Dit 'Patanjali' heeft dezelfde impact als het openingsnummer 'Best wishes' op 'Road Shows Volume 1'. En dat was een opname uit 1986! Hoe bedoelt u dat 26 jaar later leeftijd een woordje mee gaat spreken?

'Solo Sonny' komt uit een concert van 19 september 2009. In dit stuk muziek rijgt hij een fiks aantal citaten aan elkaar: kindliedjes, folksongs en standards. De ene komt voort uit de andere. Het is acht minuten feest. In 'Why was I born' speelt Rollins langdurig om en om met Steve Jordan, de drummer. Wat een spanning. Met 'Don't stop the carnival' (Marseille, 2007) krijgt deze cd een passend eind, met dankbare participatie van het publiek. Hopelijk haalt Rollins 'Volume 4' nog...

Hessel Fluitman

IVO PERELMAN/MAT MANERI Two Men Walking Leo Records

Bezetting:

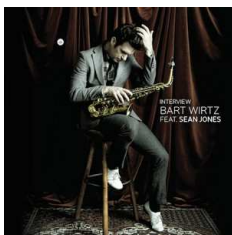
Ivo Perelman (ts),
Mat Maneri (av).

Vorig jaar maakte tenorsaxofonist Ivo Perelman de muziek bij de Braziliaanse road movie 'A Violent Dose Of Anything'. Hij koos voor een trio met zijn vaste pianopartner Matthew Shipp en altviolist Mat Maneri. Ik stelde toen al vast dat de cd met de filmmuziek me erg deed denken aan een album dat Maneri met zijn vader, saxofonist Joe, en gitarist Joe Morris in de jaren negentig opnam: 'Three Men Walking'. De titel voor dit nieuwe duo-album, 'Two Men Walking', lijkt die constatering te bevestigen. Hoewel Perelman vaker in duoverband musiceert, kiest hij niet vaak voor een eenstemmig instrument naast hem. Alleen al daarom levert dit weer een nieuw blad aan zijn creatieve boom op.

In de hoestekst vertelt de saxofonist dat hij als kind lang cello heeft gespeeld. Dat is hoorbaar in zijn aanpak, want het lijkt vaak alsof hij aan het strijken is op zijn saxofoon. Dat brengt hem in de buurt van Maneri, maar de verwantschap ligt dieper. Beiden zijn ongelooflijk goede luisteraars die geen enkele noot zullen spelen die er niet toe doet. Bovendien hebben ze een voorkeur voor de hogere regionen van hun instrument. Met de aldaar geproduceerde boventonen zijn wonderbaarlijke samenklanken mogelijk met een volstrekt eigen schoonheid. 'Part 4' (er zijn geen echte titels voor de tien improvisaties) levert zo de nodige ontroering op.

Herman te Loo

BART WIRTZ FEAT. SEAN JONES
Interview
Challenge

Bezetting:

Bart Wirtz (as),
 Sean Jones (tp),
 Jan Smit (bkl),
 Jasper Soffers (p),
 Vincent Houdijk (vib),
 Jeroen Vierdag (b),
 Joost van Schaik (d).

AMBROSE AKINMUSIRE
The Imagined
Savior Is Far Easier To Paint
Blue Note

Bezetting:

Ambrose Akinmusire (tp),
 Walter Smith III (sax),
 Sam Harris (p),
 Harish Rafhaven (b),
 Justin Brown(d),
 + Charles Altura (g),
 The OSSO string Quartet,
 Becca Stevens, Theo Bleckman,
 Cold Specks (voc).

JAZZ OP DE PLAAT

'All tracks composed by Bart Wirtz'. Dat belooft wat. Altsaxofonist Bart Wirtz heeft ervaring met het samenwerken met Amerikaanse trompettisten. Dit keer is het Sean Jones. De combinatie van eigen composities en de samenwerking met Sean Jones pakt heel goed uit op zijn recente cd 'Interview'. Het geheel ademt de sfeer van Amerikaanse jazz, waarbij de basklarinet van Jan Smit er toch een 'Europese toets' aan toevoegt. Het cd-boekje bevat nauwelijks informatie. De namen van de zeven composities staan in evenzoveel foto's van Frank de Graaf. Toen Wirtz de hoesfoto zag (hij zit peinzend op een bar-kruk voor een gedateerd gordijn en op een net zo gedateerd tapijt) dacht hij aan het boek 'Interview with a vampire'. Van daar de titel.

De cd bevat sterke composities met mooi unisono samenspel van sax en trompet, zoals in 'We are the state', 'Sun chime' en 'Growth IV'. In 'Gang' eindigt elke frase in twee dezelfde noten, met een extra accent op basklarinet. Jones doet daarin sterk denken aan Miles Davis in zijn fusionperiode. De rol van pianist Jasper Soffers is wat ondergeschikt. Hij begeleidt de groep prima en is aanwezig als dat nodig is. Meer op de voorgrond treden Joost van Schaik en zijn drumkit, maar vooral bassist Jeroen Vierdag. De blues is, uiteraard, nadrukkelijk aanwezig in 'Blues in the dirt'. Sean Jones opent solo en acteert uitermate krachtig in deze trage New-Orleans-begrafenismars. Wirtz speelt daarna met een rauw randje en met veel overtuiging. 'Resa mo' ten slotte, is een dansbaar latin-thema. Bart Wirtz mag trots zijn op het resultaat en zou best prijzen kunnen winnen met dit album.

Peter J. Korten

Bekijk een video over de cd: <http://bit.ly/1i4nznq>

De jonge Amerikaanse trompettist Ambrose Akinmusire maakte met zijn eerste cd's behoorlijk indruk. In 2007 was hij de winnaar van de Thelonious Monk International Jazz Competition en sindsdien wordt hij steeds meer gezien als een invloedrijk muzikant. In juli krijgt hij als aanstormend talent tijdens het North Sea Jazz Festival ook de Paul Acket Award.

Door zich ook als componist te manifesteren zet Ambrose Akinmusire op zijn nieuwe cd 'The Imagined Savior Is Far Easier To Paint' een volgende stap. Hij schreef tien van de dertien nummers helemaal zelf. Als uitgangspunt daarvoor nam hij mensen uit zijn omgeving voor wie hij veel ontzag heeft. Van de overige drie stukken schreef Akinmusire er één met Theo Bleckman en één met Cold Specks. Het derde is van Becca Stevens. Alledrie zijn ze als vocalist op de plaat te horen (Stevens zong overigens ook mee op de cd 'Perpetual' van pianist Gideon van Gelder). De trompettist reikte de vocalisten het idee aan waarmee ze compositorisch aan de slag konden. Bijvoorbeeld het verhaal van de thuisloze man, die 100 dollar spaarde om de kerk terug te betalen die hem in de weekenden te eten gaf. Becca Stevens maakte er 'Our basement' mee. Behalve drie zangers is op de plaat ook een strikkwartet te horen. Ambrose Akinmusire is een zeer individueel stroompje binnen de jazz. Zijn muziek staat op zichzelf. Of dit dé of een nieuwe richting binnen de jazz is, is de vraag. Ambrose Akinmusire maakt in ieder geval muziek om met een open en onbevooroordeeld oor te beluisteren. Doe je dat vaker, dan ga je zijn nieuwe cd steeds meer waarderen.

Hessel Fluitman

Beluister 'Our basement': <http://bit.ly/1q0NM6B>

SEQUOIA
Rotations
Evil Rabbit

Bezetting:

Antonio Borghini, Meinrad Kneer,
 Klaus Kürvers, Miles Perkin (b).

JAZZ OP DE PLAAT

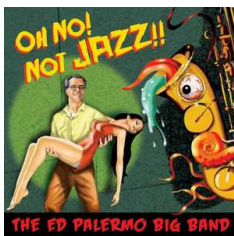
Een van de leukste practical jokes uit de jazzgeschiedenis staat op naam van violist Joe Venuti. Hij belde een keer alle bassisten die hij kende om naar een (fictieve) gig te komen. De tientallen muzikanten moeten erg vreemd hebben opgekeken toen ze daar allemaal met hun bas in foedraal bij de club aankwamen. Venuti lachte zich suf, omdat het hem erg leuk leek om zo'n grote hoeveelheid mannen met zo'n enorm instrument bij elkaar te zien. Groepen met louter contrabassisten zijn sinds Venuti nog steeds geen gemeengoed geworden. Het enige ensemble dat erbij in de buurt kwam, was het kwartet Intermission van bassaxofonist Klaas Hekman met drie contrabassisten in de gelederen. Het klankideaal van die groep was overigens wel het eerste dat in me opkwam bij het beluisteren van 'Rotations', het debuutalbum van Sequoia. Het vooral strijkende viertal produceert een onwaarschijnlijk rijk geluid, waarbij de boventonen van de instrumenten een grote rol spelen. Zware, onderaardse klanklagen, minimalistische timbreverschuivingen en percussieve houtgeluiden vormen een klankspectrum dat de volle 48 minuten blijft fascineren. Het is soms moeilijk voor te stellen dat hier vier akoestische instrumenten aan het werk zijn. De argeloze luisteraar zal de klankgolven soms eerder als elektronische muziek kwalificeren. Wie onlangs de magistrale cd '1/2 Hour Drama' van Antonio Bertoni heeft beluisterd, zal bij 'Rotations' ook veel van zijn gading vinden.

Herman te Loo

Beluister hier het titelnummer van het album:

<http://milesperkin.bandcamp.com/album/rotations>

ED PALERMO BIG BAND
Oh No! Not Jazz!!
Cuneiform Records

Bezetting:

Ronnie Buttacavoli, John Hines, Bonnie Buttacavoli, Bonnie Hines (tp), Charles Gordon, Joe Fiedler (tb), Matt Ingman (btb), Cliff Lyons (as, kl), Ed Palermo (as, arr, comp), Phil Chester (as, ss, fl, pic), Bill Straub (ts, ss, kl), Ben Kono (ts, fl, hob), Barbara Cifelli (bars, kl, bkl), Bob Quaranta (p), Ted Kooshian (keyb), Bruce McDaniel (g, voc), Paul Adamy (bg), Ray Marchica (d),
 + Napoleon Murphy Brock, Mike James (voc), John Palermo (mandolin), Gary Schreiner (acc).

Het hoesje van deze dubbel-cd belooft al weinig smaakvol. Een pastiche van een B-filmplaat uit de jaren vijftig, met een saxofoonmonster en de kreet 'Oh No! Not Jazz!!'. Saxofonist/bandleider Ed Palermo serveert de luisteraar een afwisselend kostje.

'Voor Zappa-liefhebbers is de eerste schijf van de dubbel-cd 'Oh No! Not Jazz!!' de aanschaf van het album zeker waard'

Op de eerste cd uit het doosje tekent hij voor de arrangementen van een achttal 'hits' uit het oeuvre van Frank Zappa. Zappa-alumnus Napoleon Murphy Brock levert zijn stem aan het heerlijke 'Inca roads' en verder horen we fantasievolle arrangementen van onder meer 'The Dog breath variations' en 'The Black page #2'. Voor Zappa-liefhebbers is deze eerste schijf de aanschaf van het album zeker waard. Ook op de tweede cd, met vrijwel uitsluitend werk van Palermo, horen we uiteraard de invloed van Zappa terug. Veel humor, zowel muzikaal als in de malle vocale bijdrage van Mike James ('Good night everybody! God love ya!'), in de geest van His Frankness. Toch valt het tweede bedrijf tegen, want veel van de stukken van Palermo zelf klinken ook als keurige bigbandarrangementen waar niemand op een gemiddeld amateurconcours van zou schrikken. Maar al met al slaat de weegschaal toch wel aan de goede kant door, met ook nog een knetterend gearrangeerd 'She's so heavy' van de Beatles als uitsmijter.

Herman te Loo

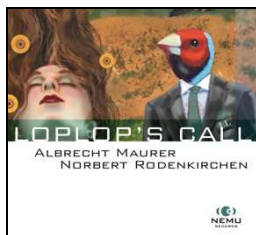
Luister hier naar de track 'Why is the doctor barking':

<http://bit.ly/1GHwQQ>

Volg het jazznieuws op <http://www.twitter.com/jazzflits>

BIG BOLD BLACK BONE**Clouds Clues****Wide Ear Records****Bezetting:**

Marco von Orelli (tp, piccolo tp), Luis Lopes (g), Travassos (elektro), Sheldon Suter (d).

**ALBRECHT MAURER/
NORBERT RODENKIRCHEN****Loplop's Call****Nemu Records****Bezetting:**

Albrecht Maurer (av, gothic fiddle, voc),
Norbert Rodenkirchen (traverso fl, a-fl).

BILLY BOTTLE & THE MULTIPLE**Unrecorded Beam****Leo Records****Bezetting:**

Angus Menter (tb), Vivien Goodwin-Darke (fl), Roz Harding (as, ss), Martine Waltier (voc, v), Billy Bottle (voc, p, el-p, o, bg), Mike Outram (bg), Gary Evans (d), Lee Fletcher (electro) + Kate Westbrook (voc), Jay Darlington (o), Markus Reuter (g).

JAZZ OP DE PLAAT KORT

Aan variatie geen gebrek bij de Zwitsers-Portugese band Big Bold Black Bone op het album 'Clouds Clues'. Gitarist Luis Lopes heeft een zweverige Bill Frisell-sound in huis (getuige bijvoorbeeld het openingsnummer, 'Nice dive'), maar hij kan ook scheuren als een noise-kampioen ('Shoeshine'). Met de analoge elektronica van Travassos en het losse, freejazzachtige drumwerk van Sheldon Suter wordt zo de basis gelegd voor een spannend geluidsdecor.

Trompettist Marco von Orelli duikt in allerlei verschijningsvormen op om de kruiden bij het gerecht te gooien. Hij goochelt met dempers en kan zich zoetgevooid nestelen in de elektronische soundscapes, zoals zijn Noorse collega Arve Henriksen dat ook zo fraai kan.

Big Bold Black Bone zet zich met dit debuut op de kaart als een groep die in open improvisaties even goed thuis is als in gestructureerde bijna-grooves en pure noise.

Herman te Loo

Luister hier naar 'Nice dive': <http://bit.ly/1kwAkri>

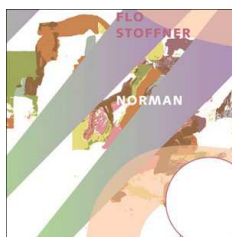
Dit nieuwe album, 'Loplop's Call', is een opvolger van het al even prachtige 'Hidden Fresco' (2006). Violist Albrecht Maurer en fluitist Norbert Rodenkirchen brengen hun expertise uit de klassieke, middeleeuwse en volksmuziek samen in twaalf improvisaties geïnspireerd door het werk van Max Ernst. Deze Duitse übersurrealist bedacht ooit de vogel Loplop, een raar hybride wezen. Daarmee is het een mooie metafoor voor de ongrijpbare muziek van de twee Duitse muzikanten. Speels, elegant en niet gehinderd door genrebeperkingen zwieren de twee zich door elkaars composities heen of improviseren vrij of op een Turks volksliedje ('Zeynebim'). Bovendien bedienen ze zich van oude instrumenten, de 'gothic fiddle' (een middeleeuwse viool) en de traverso (een voorloper van de moderne dwarsfluit). De stemming van deze instrumenten is niet de hedendaagse, gelijkzwevende, en ook dat maakt de muziek fascinerend. Net als de vogel van de titel fladderen ze soms door de ruimte, dagen elkaar uit en komen zo tot de mooiste tweestemmige samenklanken (of soms driestemmig, als Maurer zijn stem mee laat doen).

Herman te Loo

Dit album zou niet misstaan in de catalogus van labels als Cuneiform en MoonJune. Zanger/toetsenist Billy Bottle en zijn band The Multiple treden in de voetsporen van bands uit de Canterbury scene, zoals Hatfield & the North en Caravan. De onopgesmukte, folkachtige manier van zingen (van Bottle zelf en zangeres/violiste Martine Waltier) maken de songs op dit debuutalbum, 'Unrecorded Beam', prettig toegankelijk. Maar dit is meer dan alleen een vriendelijk plaatje. Bottle sprokkelde zijn teksten bijeen uit het oeuvre van de Amerikaan Henry David Thoreau. Dat zijn dus geen boy-meets-girlthema's, maar teksten die ergens over gaan. Muzikaal tapt de groep van tijd tot tijd ook uit andere vaatjes – zo is er in een nummer als 'The vessel' de nodige vrije improvisatie te horen die associaties oproept met het werk van Henry Cow. Dat zorgt voor afwisseling en het maakt 'Unrecorded Beam' een fijn debuut, dat evenwel in de catalogus van Leo Records een buitenbeentje zal blijven.

Herman te Loo

Maak hier kennis met Billy Bottle: <http://bit.ly/1pTf9ic>

FLO STOFFNER**Norman****Veto Records****Bezetting:**

Flo Stoffner (g).

MANGOLD DE COBRE**MannGold de Cobre****El Negocito records****Manngold:**Rodrigo Fuentealba, Philip Weies (g)
Maarten Standaert (b), Matthias Standaert,
Karel de Backer (d).**De Cobere (o.a.):**Peter Vermeersch (ts), Peter Verdonck
(bars), Mattias de Craene (ts), Kwinten
Mordijck (bars), Hans Bossuyt (tp),
Luc van Lieshout (tp), Dree Peremans (tb).**ROBERTO MAGRIS SEPTET****Morgan Rewind – A tribute to Lee****Morgan vol. 2****JMood****Bezetting:** Hermon Mehari (tp), Jim Mair
(ts, ss, fl), Peter Schlamb (vibr),
Roberto Magris (p), Elisa Pruettt (b),
Brian Steever (d), Pablo Sanhueza (perc).**JAZZ OP DE PLAAT KORT**

Na een kleine drie jaar komt de Zwitserse gitarist Flo Stoffner met een vervolg op zijn debuutalbum '...And Sorry'. In mijn recensie van die cd vergeleek ik hem destijds met zijn Nederlandse vakbroeder Bram Stadhouders. Beiden hebben namelijk een voorkeur voor soundscapes met een vleugje ambient erin. De gitaar is daarbij een hulpmiddel om klanken te produceren en bepaald geen doel op zich. Wat dat laatste betreft is er niets veranderd, en gebruikt Stoffner zoveel effectapparatuur en elektronica dat het nauwelijks voorstelbaar is dat hij normale gitaartechnieken aanwendt om tot zijn bijzondere klankwerelden te komen. Maar nog veel meer dan op zijn debuut-cd horen we op 'Norman' rauwe, schurende klanken, die soms industrieel aandoen (zoals in het titelstuk en in 'Abu Markub'). Hier neigt de Zwitser veel meer naar broer Jasper Stadhouders, maar de balans tussen dromerig en schril is goed. Om in internationale termen te spreken: de balans tussen Fripp en Frith.

Herman te Loo**Luister hier naar cd-fragmenten:** <http://bit.ly/113z5jr>

MannGold de Cobre is een heftige Belgische ploeg van dertien man die volwassen krachtmuziek maakt. Muziek die ondanks de twee strak doorslaande drummers en de twee gitaristen flexibel genoeg is om geen hardrock (of zo) te worden. En het is meer geregisseerd dan de muziek die The Ex-met-blazers pleegt te spelen. Al weten die wel precies waarmee ze bezig zijn. Kortom, Manngold de Cobre speelt stevige rockjazz met de nadruk op rock. De acht blazers kunnen maar nauwelijks opboksen tegen de twee drummers en twee gitaristen.

De titels van de stukken liegen er niet om: 'Wahnsinn', 'A Fistfull of Sauerkraut' en 'Fuzzhound'. Ze geven keurig wat ze beloven: adrenaline in overvloed. Toch is de muziek goed gestructureerd. Dat moet ook wel als je drie blazerssecties hebt: die moet je gericht laten spelen. Dat gaat niet zomaar uit de losse pols. Maar met componist en blazer Peter Vermeersch, ook belangrijk lid van de Flat Earth Society, in de gelederen zit dat wel goed.

Hessel Fluitman**Bekijk de band live:** <http://bit.ly/1y4Jm3o>

Met 'Morgan Rewind Vol. 2' betoont de Italiaanse pianist Roberto Magris andermaal eer aan Lee Morgan. 'A Tribute To Lee Morgan Vol. 2' is zelfs een dubbel-cd. De muziek is vooral geïnspireerd door die van Morgan uit de jaren 1963-1968. Toen waren tal van Afrikaanse invloeden in zijn muziek te horen. De track 'Zambia' verwijst daar naar, evenals het gebruik van conga's en een vibrafoon op deze twee cd's.

De eerste cd staat helemaal vol met Morganthema's. Op de tweede heeft Magris ook twee eigen thema's opgenomen die vijftig jaar geleden niet zouden hebben misstaan. Vibrafonist Peter Schlamb maakt het totaalbeeld wat lichter van klank en ook wat meer van deze tijd. Bassiste Elisa Pruettt speelt wat vloeiender dan Bob Cranshaw destijds bij Lee Morgan. Van Morgan heb je het idee dat hij scherp, hoog en hard speelt. Live in de groep van Art Blakey misschien wel, maar in de studio viel dat nog wel mee. Het spel van trompettist Hermon Mehari valt dan ook niet uit de toon. Wel speelt hij wat geacheveerder dan Morgan deed. Een enkele keer speelt Mehari zijn noten heel erg legato. Een cd voor de hardboppliefhebbers onder u.

Hessel Fluitman

JAZZ OP DE PLANKEN

WDR BIG BAND Songs from the forties

Datum en plaats:

8 juni 2014,
Rabotheater, Hengelo.

Jaren achtereen trokken liefhebbers van bigbandjazz met de Pinksterdagen naar Enschede, waar zich vaak een indrukwekkend bigbandconкурс afspeelde. Vorig jaar is daar een eind aan gekomen, maar niet getreurd, want voortaan is Hengelo 'the place to be'. Zondag 8 juni begon het. Op het terras achter het Rabotheater stelden de orkesten zich voor. Wij (mijn vrouw en ik) waren wat laat voor het middagprogramma en maakten alleen nog de Big Band Almelo mee, terwijl die zich met schallend koper aan Dizzy Gillespie's 'Manteca' wijdde. Maar het was nog niet afgelopen, want het podium liep vol met wel vijftig(!) muzikanten van allerlei herkomst, leeftijd en instrumentatie. Zij kwamen laten horen wat zij hadden opgestoken van de improvisatiewerkshops, die 's middags in het theater gegeven waren. Onder de bezielende leiding van Joan Reinders (van het Millennium Jazz Orchestra) en onder auspiciën van ArteZ - als overkoepelende organisatie van het kunstonderwijs in Oost-Nederland - soleerde iedereen tussen de riffjes van Jan Wessels' 'Selmer blues' door, van de hoboïste tot en met de baritonsaxofonisten.

'De WDR Big Band geldt als één van de beste Europese bigbands en maakte dat waar'

Het eerste Hengelose bigbandfeest werd afgesloten met een optreden in de grote zaal door de WDR Big Band uit Keulen, voor deze gelegenheid aangevoerd door Bob Mintzer. Behalve zijn tensesaxofoon had Mintzer ook eigen bewerkingen van muziek uit eind jaren dertig, jaren veertig en begin jaren vijftig meegebracht, wat bekende stukken opleverde als 'Christopher Columbus', 'Besa me Mucho' en 'Autumn leaves', maar ook nog maar weinig gespeelde composities als 'I concentrate on you', 'All or nothing at all' en 'My shining hour' - allemaal [...vervolg in de rechterkolom](#)

John Marshall maakt onderdeel uit van de WDR-trompetsectie. (Persfoto: Zbigniew Lewandowski)

thema's uit films en musicals en doorgaans voorzien van teksten die er om vragen gezongen te worden. Met het WDR-orkest waren zodoende twee vocalisten meegekomen, de Canadees Denzal Sinclair en de van oorsprong Amerikaanse Jocelyn B. Smith, die nu in Berlijn woont. Sinclair beschikt over een aangenaam klinkende bariton, die hij voor ballads reserveert. In de wat snellere nummers heeft hij een timbre dat aan Nat King Cole doet denken. Over de zangeres valt niet zoveel te berichten, behalve dat zij de 'lyrics' niet uit het hoofd zong, maar die - net als de door Bob Mintzer bedachte en uitgeschreven scat-chorussen - keurig van blad voordroeg, zonder blijkt te geven van veel betrokkenheid bij wat om haar heen gebeurde.

We waren echter gekomen voor de befaamde WDR Big Band en werden daarin niet teleurgesteld. Deze internationale formatie, die Keulen als standplaats heeft, geldt als één van de beste bigbands in Europa en maakte dat opnieuw waar. Het orkest klinkt tegelijk hecht en ontspannen en beschikt over puik solisten in alle secties, ook bij de trombones, waar de Australische Shannon Barnett een recente aanwinst is. Bij de trompettisten zitten tussen de Amerikaan John Marshall en de Oostenrijker Andy Haderer, de Nederlanders Ruud Breuls, Rob Bruynen en Wim Both en dat is ook dik voor elkaar. Voor mij persoonlijk was het avontuurlijke spel van pianist Frank Chastenier een aangename verrassing. Met bassist John Goldsby en slagwerker Hans Dekker, die afkomstig is uit Boekelo en zodoende een thuiswedstrijd speelde, vormde Chastenier een betrouwbare ritmesectie, hier en daar aangevuld door een gitarist, wiens naam mij helaas ontgaan is.

Dat de gekozen songs niet tot het standaard repertoire van Bob Mintzer behoren, moge duidelijk zijn, maar was niet te merken. Mintzer wist een klankkleur op te roepen, waar zijn solisten zich kennelijk bij thuis voelden, soms met een rietsectie van drie fluitisten en twee klarinetten, zoals in de toegift 'Speak low'. Zijn laconieke commentaren droegen er aan bij om dit concert als 'cool' te mogen omschrijven. Kan de combinatie WDR Big Band + Bob Mintzer niet eens naar de westelijke podia komen, eventueel zonder zang?

Lex Lammen

JAZZ OP DE PLANKEN **BEELDVERSLAG**

MISHA MENGELBERG

Datum en plaats:

8 juni 2014,
Bimhuis,
Amsterdam.

Violiste Mary Oliver en Misha Mengelberg. (Foto: Joke Schot)

Drie keer speelde pianist Misha Mengelberg samen met zijn ICP-kompanen in kleine kring in het Bimhuis te Amsterdam. Op zondag 1, 8 en 15 juni. Onze fotograaf Joke Schot mocht 8 juni aanwezig zijn en maakte de foto-impressie op deze pagina. Na afloop werd er gezamenlijk gegeten. Mengelberg kreeg oesters geserveerd, zijn favoriete gerecht.

Misha Mengelberg krijgt oesters geserveerd door Susanna von Cannon en Michael Moore. Wolter Wierbos kijkt toe. (Foto: Joke Schot)

JAZZ OP DE PLANKEN

PAT METHENY UNITY GROUP

Bezetting:

Pat Metheny (g, g-synth, orchestrion),
Antonio Sanchez (d),
Ben Williams (cb, bg),
Chris Potter (ss, ts, fl),
Giulio Carmassi (p, tp, perc, voc).

Datum en plaats:

8 juni 2014,
TivoliVredenburg,
Utrecht.

Al voor er één noot is gespeeld krijgt gitarist Pat Metheny een ovationeel applaus, als hij het podium van het Utrechtse TivoliVredenburg betreedt. Het was per slot van rekening op de dag af negen jaar geleden dat hij met zijn band in de schitterende grote zaal speelde die bij de verbouwing van het muziekcentrum, afgezien van de nieuwe stoelen, volledig intact is gebleven. De fans hadden dus lang gewacht. De Pat Metheny Unity Group is de voortzetting van de Pat Metheny Unity Band, met Ben Williams op bas, Chris Potter op saxen en Antonio Sanchez op drums. In personele zin is de transitie van 'band' naar 'group' te zien en te horen in de persoon van multi-instrumentalist Giulio Carmassi, hoewel de man nauwelijks te zien is doordat hij bijna in het decor schuilgaat. Qua instrumentarium vormt de toevoeging van een deel van het 'orchestrion' de belangrijkste uitbreiding.

Pat Metheny Unity Group. (Foto: Jimmy Katz)

De kern van de band is zichtbaar in het viertal musici dat de Unity Band vormde. Metheny introduceerde de Unity Group ook als 'uitgebreide versie' van de Unity Band. Hoewel de muziek onmiskenbaar de signatuur van Metheny draagt, is er toch een opmerkelijk verschil met de Pat Metheny Group. Ik ben geneigd te zeggen dat Metheny met deze nieuwe formatie meer naar de oorsprong terugkeert. Zijn composities lijken fundamenteeler te zijn, meer geënt op het exploreren van het jazzidoom. Met het spelen van werk van '80/81' en 'Song X', lijkt hij duidelijk te refereren aan de 'straight' (en avant-garde) jazz die hij in de jaren zeventig speelde, dat met 'Unity Band' en in 'Kin (←→)' verder wordt verdiept. In een bijna drie uur durende voorstelling bood Metheny hiermee een indrukwekkend palet van zijn muzikale ontwikkeling. Misschien bij tijd en wijle minder toegankelijk dan het werk dat hij met de Metheny Group speelde, maar daarmee des te interessanter. Het toont eens te meer aan dat Metheny zich blijvend ontwikkelt. De duetten met Potter, Williams en Sanchez waren adembenemende juweeltjes. Ook daarin hoorde je hoe Metheny op zoek is naar essenties. Het concert besloot zoals het begon, met een intieme soloeset van Metheny, waarbij de finale op akoestisch gitaar een medley van bekend werk vormde. Het laatste werk dat gespeeld werd was de publiekslieveling 'Are you going with me?'. Het antwoord van het enthousiaste publiek daarop was wederom ovationeel!

Frank Huser

INTERNATIONAL JAZZFESTIVAL MIDDELBURG

Datum en plaats:

7, 8 en 9 juni 2014,
Middelburg.

Zaterdag Saxofonist **Courtney Pine**

opende zijn concert met zijn welbekende visitekaartje: 'circular breathing'. Water-vallen van tonen kwamen voorbij in een tomeloze explosie van energie. Op frivole wijze haalde Pine het onderste uit de kast. Hij begon ritmisch tappend op zijn sax met nummers als 'Popcorn' en zette later Paul Desmonds' 'Take five' in. De vijfkwartsmaat van dat nummer werd door de Caribische begeleiders snel vrolijk losgelaten. Om zijn roots helemaal kenbaar te maken, kwam ook nog de 'The lion sleeps tonight' voorbij. Zoekend naar nieuwe wegen blijft hij wel, ook buiten de muziek: na afloop verkocht hij 'flash drives' met zijn cd 'House Of Legends'.

Zondag Carla Bley wordt oud en dat was in Middelburg te horen. Ze kampte regelmatig met haar stroeve vingers. Maar in haar composities liet de 'grand old lady' van de jazzpiano vakmanschap horen. Haar eigen stukken waren voortreffelijk: mooi van compositie en een plezier om naar te luisteren op de zonnige pinksterzondagmiddag. Saxofonist **Andy Sheppard**, als jongste van haar twee begeleiders (de ander was bassist Steve Swallow), stal de show met mooie inventieve solo's.

Jungle by Night deed er alles aan om het publiek na Bley wakker te schudden: funky ochtendgymnastiek werd gevolgd door gezamenlijk springen voor de jarige moeder van de trompettist.

Na dit vrolijke intermezzo was het tijd voor misschien wel het beste concert van dit festival: de Nederlandse pianist **Michiel Borstlap**. Hij bracht schitterende composities. Het publiek werd van muzikale explosie naar complete serene rust gebracht. In het nummer 'Changes' was het publiek muistil en zelfs de abdijklok, die rustig 20.00 uur sloeg, bracht Borstlap en het publiek niet uit de concentratie.

José James sloot de zondag af. De Amerikaanse zanger zit momenteel enorm in de lift - Blue Note-contract, veel te horen op de radio - en trok dan ook een schare liefhebbers.

...vervolg in de rechterkolom

JAZZ OP DE PLANKEN

Michiel Borstlap gaf misschien wel het beste concert.
(Persfoto: Jaap vd Klomp)

Hij imponeerde met zijn bijzondere volle warme stem. Voor de hardcore jazzliefhebbers werd het echter pas leuk op de veelvuldige momenten dat de zanger in de coulissen verdween. De band ontpopte zich dan als liefhebbers van fusion, die heel goed naar Stevie Wonder hadden geluisterd. Vooral bassist Salomon Dorsey viel daarbij op met een vet soepel lopend geluid.

Maandag Ook saxofoniste **Tineke Postma** speelde vooral eigen werk. Mooie stukken waren nummers als 'Searching', gevolgd door het stuk 'Before the snow' geïnspireerd door de serene Scandinavische rust. Ze riep vervolgens wel donkere wolken op in 'Sea skies', dat is gebaseerd op de lichten in haar woonplaats Scheveningen. Gelukkig bleef het toen nog wel droog. Het Tineke Postma Kwartet stond als een huis, wat mede viel toe te schrijven aan de uitstekend spelende pianist Marc van Roon. De held van de funkbas **Larry Graham en zijn Central Station** sloot het festival af. De uitvinder van het 'slappen' op bas kwam al spelend en dansend door het publiek het podium op. Hij had maar één boodschap: 'ik, de baspionier breng de funk naar Middelburg'. De eeuwenoude abdij was er klaar voor en anders het publiek wel. Graham zelf moest eerst drie keer van bas wisselen, maar toen ging het ook echt helemaal los. Toen het begon te regenen, zette de band spontaan 'I can't stand the rain' in. Daarmee trotseerde Central Station de door het KNMI afgegeven code oranje. Het deerde het publiek totaal niet. Graham bracht vervolgens odes aan Miles, George Benson en niet te vergeten Sly and the familie Stone, waarbij Sly's oude bassist het Middelburgse publiek vergeleek met de half miljoen bezoekers aan Woodstock. Zoveel waren er in Middelburg niet, maar ze waren minstens zo enthousiast als het publiek op 's werelds eerste festival.

Het International Jazzfestival Middelburg is het intiemste festival van Nederland: een driejarig meisje in een balletpakje op een loopfietsje racet in de pauzes tussen het publiek; een vrouw heeft haar poedel bij zich. Je struikelde erover de kinderwagens. Vakman Larry Graham pikte dat uitstekend op en eindigde zijn concert door alle kinderen op het podium uit te nodigen voor hun eerste les onvervalste Middelburgse funk. Een schitterende afsluiter.

Bart Hollebrandse

JAZZ ORCHESTRA OF THE CONCERTGEBOUW

Datum en plaats:

6 juni 2014,
MECC,
Maastricht.

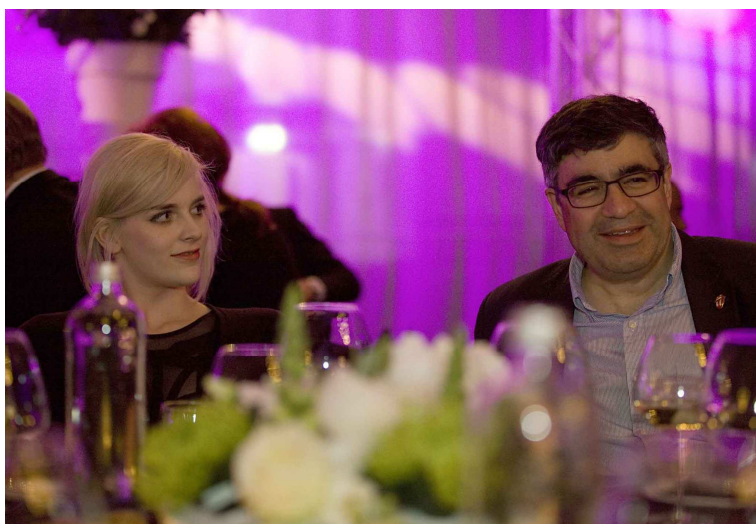
Het was een fantastisch idee. De Rolling Stones gaven zaterdag een concert op Pinkpop en ze sliepen in het luxueuze Chateau St. Gerlach. Om de hoek in Maastricht ligt enigszins kwijnend het MECC, in het verleden decor van diverse jazzmanifestaties. Jan Karel van der Staay - secretaris van de Stichting JOC - en Pauline Stroosnijder - Nederlands meest fanatieke Stonesfan - kwamen enigszins laat tot de conclusie dat het mogelijk moest zijn om de Stones te laten optreden voor een select gezelschap dames en heren die daar flink voor in de bus konden en wilden blazen. Het moest wel geheim blijven, anders zouden de heren er voor kunnen terugdeinzen. Zo werd ik twee dagen van tevoren onder streng embargo gebeld met het verzoek voor Jazzflits een verslag van deze unieke gebeurtenis te maken. De Stones, zoals bekend jazzliefhebbers, konden kennelijk wel een extra zakcentje gebruiken en drummer Charlie Watts zou zeker komen. De rest had nog niet definitief bevestigd, maar het moest toch gek lopen als we niet even het gezicht van Mick Jagger zouden zien. 's Middags werd de beveiliging van het MECC opgeschroefd, het gebouw doorzocht op bommen en andere ongerechtigheden, en het geheim werd nog steeds goed bewaard. Alleen de genodigden wisten het, burgemeester Onno Hoes en zijn partner Albert Verlinden voorop. Niets kon meer misgaan en het Jazz Orchestra of the Concertgebouw (JOC) dat het uitgelezen orkest is om met de Stones op te treden, zette zijn eerste swingde noten in. De Stones-klassiekers gingen erin als Gods woord in een ouderling, niet voor niets waren de meeste bezoekers op hun middelbare schoolfeestjes fan geworden met 'I can't get no satisfaction'. Ja, het zou goed komen, en met een klaterend applaus werd de zeventienjarige Charlotte Watts, kleindochter van opa Charlie, tezamen met de lijfarts van de Stones verwelkomd. De band swingde door en toen werden de Stones-musici aangekondigd. [...vervolg in de rechterkolom](#)

JAZZ OP DE PLANKEN

TE MOOI OM WAAR TE ZIJN

Mannetjesputter Bernard Fowler wacht zijn beurt af als saxofonist Tim Ries soleert. (Foto: Tom Beetz)

Plaatsvervangers van de Rolling Stones: kleindochter Charlotte Watts en de lijfarts van de Stones. (Foto: Tom Beetz)

Eh, nog niet de Stones maar al vast de begeleidingsmusici, zanger Bernard Fowler, saxofonist Tim Ries en pianist Matt Clifford. Aan een tafeltje zat plotseling ook tenorsaxofonist Benny Golson, die niet zo veel met de Stones te maken heeft maar een dag eerder in het Concertgebouw een geweldig concert met het JOC had gegeven. De band swingde, Fowler bleek een prachtige zanger met een diepe bariton, misschien als zanger nog beter dan Mick Jagger, en Golson speelde een fraaie versie van 'Killer Joe'. Halverwege de avond was er nog geen spoor van een echte Stones en ik vroeg Pauline Stroosnijder of ze dacht dat het nog ging gebeuren. De MC kondigde alvast aan dat de burgemeester van Landgraaf had gebeld met de mededeling dat twee leden onderweg waren. Naar bed bleek later, want hoe goed het JOC ook speelde, hoe geweldig de sfeer in de zaal was en de Stones-hits luidkeels werden meegezongen, de Stones kwamen niet. Kennelijk was het geheim iets te goed bewaard gebleven en had het Mick Jagger niet bereikt.

Tom Beetz

JAZZ OP DE PLANKEN

JAZZ IN DUKETOWN

Datum en plaats:

6 – 9 juni 2014,
Binnenstad Den Bosch.

De 41ste editie van het nog steeds gratis toegankelijke Jazz in Duketown was beter dan ooit, maar wel met een licht teleurstellend einde. Daar waar je na zo veel jaar sleetsheid kan verwachten is dit festival juist sterker en veelzijdiger geworden. In een ver verleden een Dixieland straatfestival, is dit festival inmiddels al jaren serieus met een uitdagende en verrassende programmering. Velen jaren geteisterd door regen was het dit jaar hoogzomer in de binnenstad van Den Bosch, met als resultaat naar schatting 135.000 bezoekers die zonder problemen vier dagen de stad konden doorkruisen en op een van de tien podia of acht cafépodia van hun favoriete muziek konden genieten.

Het is te merken dat de programmering tegenwoordig in professionele handen is gekomen. De verschillende podia hebben een thema en zijn elk gericht op een eigen publiek. Zo is Uilenburg gereserveerd voor popfunkbandjes, die goed passen bij het omringende cafégeweld. Het andere eind van het spectrum wordt gevormd door de Toonzaal waar dit jaar door het afhaken van VPRO-radio een veel beperkter programma was van groepen die de rand van het experiment opzoeken. Dat levert spannende muziek op die soms op de acceptatiegrens balanceert. Toetsenist **Jozef Dumoulin** viel soms over de rand ondanks de spectaculaire drummer Dan Weiss, die zijn bekkens als een machinefabriek kon laten klinken. **Phronesis** koos een ander pad waarmee een stuk gemakkelijker opgetrokken kon worden. Dit Brits-Deense trio imponeerde met uitstapjes op grond van prachtige melodieën, net zoals later die dag bij de Duitse pianist **Pablo Held**, die met lange intieme improvisaties op basis van zijn klassieke achtergrond de luisteraar aan zijn stoel nagelde. Andere podia die niet gemist mochten worden waren het Kerkplein, waar niet alleen de Spaanse pianist **Miguel Rodriguez** zijn status als Young
...[vervolg op de volgende pagina](#)

Aanstormend talent Esther van Hees zong in de Markt tent.
(Foto: Tom Beetz)

Drummer Billy Cobham bracht saai fusion zonder kop of staart.
(Foto: Tom Beetz)

VERVOLG JAZZ IN DUKETOWN

VIP volledig waar maakte, maar ook zware swingende funk van Vlek, Ploctones en KRUPA & the Genes het bier drinkende deel van het publiek onder de duim hield, en de Markt waar het grote podium de laatste jaren is vervangen door een intieme luistertent waarin altsaxofonisten Lars Dietrich en Tineke Postma en pianist Rembrandt Frerichs het beste van zich lieten horen. In de markt tent zong ook de Vlaamse zangeres **Esther van Hees**, die haar vorig jaar bij de Conservatorium Talent Award gewonnen prijs verzilverde. Deze Award wordt door een jury verleend na een competitie in een bijna sacrale zaal. Dit jaar streden tien net afgestudeerde grote talenten van de conservatoria om de Award. Deze mensen zijn allen in staat om binnenkort door te breken in de Nederlandse jazzscène en dit jaar ging de prijs naar altsaxofonist Maarten Hogenhuis, die net als de anderen zich al een plaats in de professionele bands heeft verworven en bij **KRUPA & the Genes**, de nieuwe groep van drummers Stefan KRUGer en Joost PATocka, naast tenorsaxofonist Jasper Blom en sfeermaker Anton Goudsmit liet horen dat hij behalve schitterende traditionele jazz, die hij tijdens de competitie liet horen, met evenveel lef loos kan gaan met de funk van deze groep. Op een veel kleiner podium traden de eerstejaars conservatoriumstudenten op, van wie zangeres Sanne Rambags opvallend zuiver zong en meer dan verdienstelijk kon scatten. Het grote werk was te horen op de Parade waar uit Nederland de Latijns-Amerikaanse Rumbatá Beat Band, het spetterende Brabants Jazz Orkest met gastsolist Joris Roelofs, het al even spetterende Re:freshed Orchestra, Sven Hammond Soul, Gare du Nord en de **Jan Akkerman Band met Eric Vloeimans** speelden. Vooral de laatste band ging helemaal los met Vloeimans in de vorm van zijn leven en die daarmee ook het bluesspel van gitarist Jan Akkerman naar een hoog plan tilde. Deze Nederlandse groepen staken zeker niet bleek af tegen de prima zingende **José James** en de soulshow van Larry Graham & Graham Central Station. Helaas kon dat niet worden gezegd van superdrummer **Billy Cobham**, die dit prachtige weekeinde afsloot met saaie fusion waar kop noch staart aan zat. Meer dan een onbeduidend vlekje op het schitterende blazen van een van de beste festivals van Nederland was dit niet.

Tom Beetz

JAZZ OP DE PLANKEN

Bassist Jasper Høiby van het Deense trio Phronesis.
(Foto: Tom Beetz)

Eric Vloeimans (links) verkeerde bij Jan Akkerman in de vorm van zijn leven. (Foto: Tom Beetz)

JAZZ OP DE PLANKEN

JAZZY HUISKAMERS

Datum en plaats:

29 mei 2014, 's Hertogenbosch.

Op hemelvaartsdag werd in Den Bosch voor de vierde keer Jazzy Huiskamers gehouden als 'opwarmer' voor Jazz in Duketown, dat met Pinksteren plaatsvindt. Een groter contrast is nauwelijks denkbaar. Bij Jazz in Duketown, zeker als het mooi weer is, loopt de stad zo vol dat er geen doorkomen aan is, bij Jazzy Huiskamers is het bij de meeste locaties met dertig luisteraars al vol. Het initiatief van het Cultureel Platform Azijnfabriek is bijzonder. Tien families in de binnenstad van Den Bosch stellen hun huis beschikbaar voor een concert en doen dat vol trots en met gastvrijheid. Hun prachtige stadswoningen zijn op zich al de moeite waard om van binnen te bekijken, de wijn, het bier en hapjes staan klaar en horen er bij. Den Bosch is niet erg groot maar een fiets helpt wel om snel van familie te wisselen, evenals enige kennis van het warrige laatmiddeleeuwse stratenplan. Met een fiets dringt zich ook de vele malen grotere ZomerJazzFietsTour in Groningen op, waarbij de straffe tegenwind daar nu vervangen is door dikke drommen 'funshoppers' die zich door de nauwe straatjes persen. Maar net als daar is de muziekbeleving intens en direct. Hier zit men tussen de schuifdeuren te genieten van een privéconcert door topmusici, en de muzikanten zelf genieten al evenveel van de intieme sfeer die het beste in hen naar boven haalt.

In gepaste sfeer werd de middag geopend door de Britse tenorsaxofonist-zanger **Jonny Boston**. Je zou Boston de EO-afvaardiging kunnen noemen omdat de kerk een centrale rol in zijn leven speelt en hij in staat is door gospel en Fats Waller te vermengen zijn boodschap ook bij ongelovigen naar binnen te krijgen. Deze vrolijke reli-jazz stond haaks op de serieuze basklarinettist **Joris Roelofs**, die met bassist Jos Machtel niets religieus heeft, maar toch diep de ziel indrong. Roelofs heeft zich de laatste tijd ontwikkeld tot een van de beste basklarinettisten en bijna op schoot bij hem viel des te meer op hoe de bas van Machtel zich om de klarinet wikkelde en daarbij een magisch geluid ontwikkelde in uitvoeringen van 'The man I love', 'Isfahan' en 'All or nothing at all'.
[...vervolg in de rechterkolom](#)

Joris Roelofs speelde met bassist Jos Machtel een indrukwekkende set. (Foto: Tom Beetz)

Jazz met een hapje en drankje. Ellister van der Molen en Bob Wijnen in de huiskamer van familie Bokslag. (Foto: Tom Beetz)

Bijna vergelijkbaar was de elektrificerende wisselwerking tussen trompettiste **Ellister van der Molen** en pianist Bob Wijnen, die elkaar uitdaagden in eigen nummers en composities van onder anderen Lennie Tristano en waarbij de heldere noten van Wijnen parelden rond de fluwelen bugel van Ellister. De huiskamers leenden zich vooral voor duo's en trio's, groter dan dat was al meteen een bigband. Alleen de familie Kersten kon dat kwijt door het sextet van pianist Jacob Bedaux in de serre te zetten en de luisteraar in de tuin.

Dit schitterende initiatief, dat alleen kan groeien als nog meer huizenbezitters hun deur openen, werd op vrolijke wijze besloten met pianist Bram Wijnands. Deze volbloed Brabander is zelden in Nederland te horen want sinds 1993 in Kansas City woonachtig waar hij verbonden is aan de muziekafdeling van de universiteit. Maar omdat hij al 25 jaar vaste gast is van Jazz in Duketown ook nu aanwezig. Waarschijnlijk is er niemand die zo goed in de geest van Erroll Garner kan spelen en dat combineert met zo'n aanstekelijke stride-stijl. In elk geval was er niemand die tijdens Jazzy Huiskamers harder swingde en meer enthousiasme opriep dan hij.

Tom Beetz

JAZZ OP DE PLANKEN **BEELDVERSLAG**

ARNE VAN COILLIE TRIO

Bezetting:

Arne Van Coillie (p),
Flor Van Leugenhaeghe (b),
Luc Vandenbosch (d),
+ Toine Thijs (sax).

Datum en plaats:

29 mei 2014,
De Ploeg,
Diepenbeek.

Gast Toine Thijs. (Foto: Jean Schoubs)

Elke laatste donderdag van de maand verwelkomen Arne Van Coillie, Flor Van Leugenhaeghe en Luc Vandenbosch in 'eigenzinnig eetcafé' De Ploeg in Diepenbeek een solist. Van Coillie: "We spelen bijna altijd onvoorbereid, waarbij ritmesectie en solist meestal voor het eerst samenspelen. Dat levert een heel aparte dynamiek op, die je op een groter, 'officiëler' podium uiteraard heel zelden tegenkomt." Op 29 mei was saxofonist Toine Thijs de solist van dienst. In een zeer gevulde zaal en gezellige ambiance speelden de vier musici prachtige mainstream jazz. Later op de avond kwamen nog enkele muzikanten van Carlo Nardozza's Tasty Town Big Band binnen, maar tot een jamsessie kwam het spijtig genoeg niet. Op 26 juni begeleidt het trio zangeres Kim Versteynen.

Tekst en foto: Jean Schoubs

Pianist Arne Van Coillie. (Foto: Jean Schoubs)

Bassist Flor Van Leugenhaeghe. (Foto: Jean Schoubs)

JAZZ OP DE PLANKEN

JAMES CARTER ORGAN TRIO

Bezetting:

James Carter (ss,as,ts),
Gerard Gibbs (org), Leonard King Jr. (d).

Datum en plaats:

28 mei 2014,
LantarenVenster, Rotterdam.

Concerten van saxofonist James Carter kennen altijd een eendere opbouw. Carter komt op met een arm vol saxofoons, legt ze neer op een tafel met een zwart kleed, stelt de band voor en noemt de hele setlist. Ik heb al menig concert van hem meegemaakt, maar het blijft een feest om zijn energieke spel te horen, en ook om te zien. Hoewel arbitrair, denk ik dat Carter de meest virtuoze saxofonist van deze tijd is. Zo, dat is gezegd. Sommigen zullen misschien zijn gegrom, geklak en gescheur in en door zijn instrument niet kunnen waarderen, maar het publiek was terecht razend enthousiast.

Carter ging van start op altsaxofoon en was direct op snelheid én op temperatuur. Gezien zijn energieke aanvang deed zich de vraag voor: verschoot Carter zijn kruit al in het eerste kwartier? Nee, hij deed er later zelfs nog een schepje bovenop! Hij speelde met hetzelfde gemak lange lijnen als staccatoachtige vormen, die bovendien altijd spatgelijk liepen met mijn kompanen. Toen hij in het volgende stuk zijn tenorsaxofoon aan zijn lippen zette, leek het geluid twee keer zo groot als dat op de alt. Een paar keer blies hij een zo laag mogelijke toon, die de hele zaal liet trillen. Vaak liet hij orgel en drums samen spelen en deed dan letterlijk een stapje opzij. Toch bleef hij het duo aanmoedigen door tegen ze te roepen en zachtjes mee te blazen. Een van de sterkere stukken was 'Diminishing' van Django Reinhardt.

Gerard Gibbs was soepel en vlot op zijn Hammond en hij nam uiteraard ook nog de baspartij voor zijn rekening. Na elke solo bedankte hij het publiek glunderend met twee duimen omhoog. Drummer Leonard King Jr. heeft al lang problemen met zijn hand. Hij droeg dit keer een handschoen zodat hij meer grip op zijn stok had. Maar zijn spel was als vandoor.

Of het deze avond een ballad betrof of er groovende funk werd gespeeld: het maakte de band niet uit. Altijd was er de enorme drive om het fantastische uniek te maken.

Peter J. Korten

James Carter, 'de meest virtuoze saxofonist van deze tijd'.
(Foto: Joke Schot)

James Carter maakte het fantastische uniek. (Foto: Joke Schot)

JAZZ OP DE PLANKEN

GERI ALLEN

Bezetting:

Geri Allen (p).

Datum en plaats:

24 mei 2014,
Auditorium Muziekschool,
Groningen.

Pianiste Geri Allen is druk doende haar album 'Grand River Crossing: Motown and Motor City Inspirations' op de podia te promoten. In Groningen opende ze haar concert met Monks 'Epistrophy'. Verrassend? Voor het publiek wel, maar zoals ze uitlegde: zelfs de Motown-mensen bestudeerden Monks composities.

De sfeer van Monk bleef het hele concert hangen. Vlagen van Smokey Robinsons 'Tears of a clown' en Marvin Gaye's 'Inner city blues' kwamen voorbij. Misschien niet altijd zo herkenbaar, maar dat gaf ook helemaal niets. Integendeel. Allen gaf haar eigen persoonlijke interpretatie aan de Motown-nummers.

In die interpretatie klonken vooral haar vroegere leermeesters Kenny Barron en Nathan Davis door. Motown was het dan misschien niet voor de gemiddelde bezoeker, maar het leverde wel een mooi concert op. Meer 'Motor City Inspirations' dan 'Motown'. Gewaardeerd werd dat overigens wel door het enthousiaste publiek en ook in de rest van de wereld: op 10 mei kreeg de toetseniste een eredoctoraat van het Bostonse Berklee School of Music.

Allen sloot het concert af met een serieuze 'eighth to the bar'. Een concert waarin duidelijk werd waar haar 'roots' liggen.

Vierentwintig jaar geleden was het dat Allen in Groningen stond. Veel te lang geleden! Want iemand die in staat is om te laten zien dat Motown eigenlijk Monk is, zou veel vaker Groningen (en Nederland) moeten aandoen.

Bart Hollebrandse

Geri Allen gaf een mooi concert. (Foto: Willem Schwertmann)

Allen maakte duidelijk waar haar 'roots' liggen. (Foto: Willem Schwertmann)

JAZZ OP DE PLANKEN

MIJKE LOEVEN BAND

Bezetting:

Mijke Loeven (voc),
Ruud Bergamin (as),
Andreas Suntrop (g),
Mick Pauwe (b),
Arend Niks (d).

Datum en plaats:

20 mei 2014,
Brasserie De Verandering, Rotterdam.

Mijn opvatting dat je voor goede muziek moet betalen, werd gelogenstraft door het concert van de band van zangeres Mijke Loeven. In een oudere Rotterdamse 'nieuwbouwwijk' speelde Loeven in een brasserie. Zelfs zonder verhoogde consumptieprijs, en met een diner voor een speciaal bedrag, wordt hier elke derde dinsdag 'jazzideologie' bedreven. Loeven houdt zich intensief met jazz bezig in haar functie van directeur van Stichting Jazz International Rotterdam. Maar dit keer was ze zelf muzikant. Ze zong haar eigen Nederlandstalige teksten, die ook op haar cd 'Loeven' staan, zoals: 'Zigeunermeisje', 'Veertig' en 'Standbeeld met een paard'. De zangeres wist haar teksten te combineren met een perfect ingespeeld jazzcombo. Tijdens het concert werd duidelijk dat haar muziek in de loop van de tijd gegroeid was. Gitarist Andreas Suntrop was daarbij een bindende factor. Hij legde een krachtige link tussen de 'poppy' songs en jazz. Mick Pauwe en Arend Niks zongen met Mijke Loeven mee terwijl ze haar razend strak begeleidden. Ze kennen elkaar al lang, dat bleek wel. Dat gold niet voor Ruud Bergamin. Hij sluit elke maand aan bij de groep die dan speelt in De Verandering en vertelde in de pauze dat hij snel moest schakelen toen bleek dat er een niet opgeschreven chorus volgde. Het publiek merkte daar niets van. Toen plotseling de zangmicrofoon uitviel zette Bergamin even gauw 'een bluesje in F' in. Spontaan werd 'Blues in the closet' van Oscar Pettiford herboren. Juist op zulke momenten merk je hoe jazzmuzikanten kunnen improviseren. Hoewel de gemiddelde leeftijd van het publiek behoorlijk hoog was, is het interessant om te zien dat lokale initiatieven niet alleen in een behoefte voorzien maar ook een hoog niveau kunnen hebben.

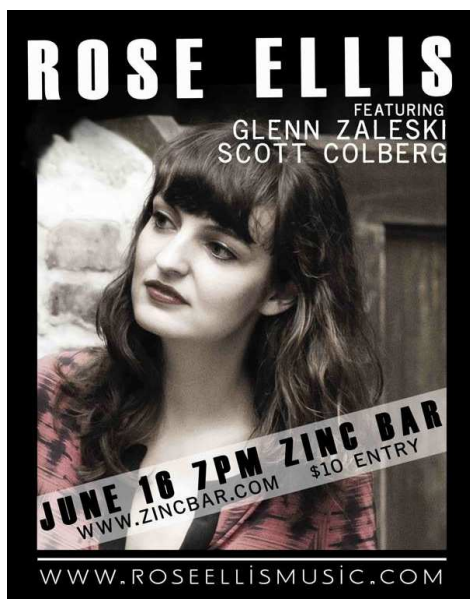
Peter J. Korten

Mijke Loeven zong Nederlandstalig. (Foto: Joke Schot)

Gast Ruud Bergamin. (Foto: Joke Schot)

Roos Plaatsman (artiestennaam Rose Ellis) is zangeres en woont in New York. In Jazzflits doet ze verslag van haar muzikantenbestaan daar.

NEW YORK CALLING

THE EAR INN

Tussen de kleine galleries, trendy boetiekjes en dure bars en clubs van de buurt West-SoHo of ook wel South-Village staat de Ear Inn, een van de oudste bars van New York. In 1817 werd het huis gebouwd door meneer James Brown, een handelaar en ondernemer en, zo gaat het gerucht, een assistent van George Washington. Het huis stond aan de oever van de Hudson, maar ligt inmiddels zo'n 200 meter van de kust. Het is opgenomen in het 'National Register of Historic Places' en is een belangrijk historisch gebouw voor de stad New York. Door de eeuwen heen is er weinig aan het pand veranderd en het valt op tussen de chique restaurants en dure designerwinkels.

Het is half mei en de temperatuur is tijdelijk omhoog geschoten naar 32 graden. Buiten, op het terras van de Ear Inn, zitten we met onze 'Brooklyn Lagers' te wachten tot de band weer begint. Een vriendin uit Nederland is op bezoek en deze avond zal ze, wat mij betreft, het ultieme New York-gevoel beleven.

Geschiedenis en traditie zijn de redenen voor mij om naar de Ear Inn te komen. Elke zondag nemen de Ear Regulars de bar over met hun traditionele jazz en dixieland. Muziek die in de jaren zestig al als ouderwets werd bestempeld, maar nu nog steeds alle gasten in het eetcafé doet juichen en dansen. De Ear Regulars worden enthousiast en kundig geleid door trompettist Jon-Erik Kellso en gitarist Matt Munisteri. Elke week is de bezetting net iets anders en ook de muziek varieert van dixieland, ragtime tot andere traditionele jazzstromingen.

'Ik krijg een plotseling gevoel van nostalgie naar een tijd die ik nooit heb meegemaakt'

De ene week banjo en de andere week 'rhythm'-gitaar, de ene zondag een klarinettist en de week daarop een saxofonist. Vanavond bestaat de band uit Jon-Erik Kellso op trompet, Vincent Gardner op trombone, Chris Flory op gitaar en Frank Tate op bas, en later zal een violist zich nog bij de band voegen. Echte 'trad jazz standards' komen voorbij zoals 'I can't give you anything but love', 'Our love is here to stay' en 'Tea for two'. De bassist en gitarist spelen zo strak en swingend dat je je lichaam niet stil kan houden en de trompettist en trombonist spelen zulke melodische solo's dat je maar 'yeah' en 'uuh' wilt blijven roepen.

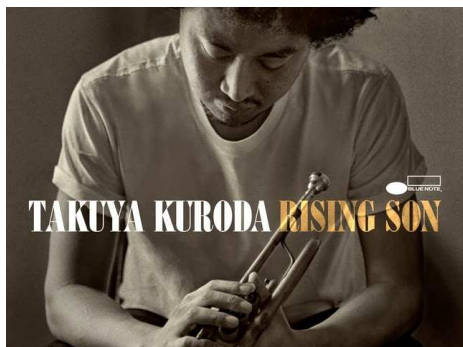
Uitspattingen van gejuich voor de band worden afgewisseld met aanmoedigingskreten voor de Mets, die ondertussen een wedstrijd spelen die wordt uitgezonden op de vele televisies, een gewoonte waar je in Amerika niet aan ontkomt. De muren van de bar hangen vol met 'vintage' reclameposters en borden die aangeven dat de Ear Inn een 'phone free zone' is. Vlak naast de ingang staat een houten telefooncél waarin inmiddels een pinautomaat huist. Als de barman weigert twee dronken klanten meer bier te verkopen, ontstaat er haast een kleine 'bar fight' en ondertussen spelen de Ear Regulars 'Lulu's back in town'.

De sfeer in het historische drankgelag, het rumoer van de etende en pratende mensen en de swingende muziek geven me een plotseling gevoel van nostalgie naar een tijd die ik nooit heb meegemaakt.

Met haar band ROOS maakte **Roos Plaatsman** twee cd's. In 2011 stond ze in de finale van het Nederlands Jazz Vocalisten Concours. Sinds 2013 treedt ze op onder de artiestennaam Rose Ellis. Haar website: <http://roseellismusic.com>.

BESTSELLERS JAZZ CENTER

Datum: 16 juni 2014

- 1 **Takuya Kuroda**
Rising Son (Blue Note)
- 2 **Charlie Rouse**
Yeah! (Columbia/Japan)
- 3 **Miles Davis**
Live In Paris (Fremeaux)
- 4 **Chick Corea**
Trilogy (Stretch/Concord/Japan)
- 5 **Jose James**
While you were sleeping (Blue Note)

Bestsellers Jazz Center is een overzicht van de best verkochte cd's van de Haagse speciaalzaak Jazz Center; (<http://www.jazzcenter.nl>).

TIPS JAZZ CENTER

- 1 **Joshua Redman**
Trios Live (Nonesuch)

Na een paar jaar radiostilte weer een nieuwe cd van Joshua Redman. Live-opnamen uit 2007 en 2013 met louter bas en drums. Zijn geweldige geluid en inventieve spel komen zowel op sopraan- als tenorsaxofoon prima tot hun recht in deze setting.

- 2 **Keith Jarrett/Charlie Haden**
Last Dance (ECM)

Van dezelfde sessies als het album 'Jasmine'. Heerlijk zwoele avond- (of zo u wilt zondagochtend-) jazz. Intiem maar toch met spanning en diepgang. Kippenvel!

- 3 **Keith Jarrett**
Hamburg 1972 (Jazz Hour With)

Een bootleg maar met goed beeld en geluid. Concertregistratie in een Duitse tv-studio uit 1972 van Jarrett met Charlie Haden op bas en Paul Motian op drums. Al teruggetrokken uit de handel, dus wees er snel bij! Op 2cd en dvd.

Tips Jazz Center is een overzicht van cd's die volgens Reinier van Bevervoorde en Jan Bax (van de Haagse speciaalzaak Jazz Center) een plek in de Bestsellers Jazz Center verdienen.

Volg het jazznieuws op de voet. Ga naar:

<http://www.twitter.com/jazzflits>

FESTIVALS AUGUSTUS

De Italiaanse saxofonist Francesco Bearzatti speelt op het Gaume Jazz Festival. (Persfoto)

GAUME JAZZ FESTIVAL
Rossignol, Tintigny (Wallonië)
8, 9 en 10 augustus 2014
(<http://www.gaume-jazz.com/>)

Met onder anderen: Michel Jonasz, Enrico Pieranunzi, Steve Houben, Francesco Bearzatti, Majid Bekkas en Manu Hermia.

HAARLEM JAZZ & MORE
Grote Markt, Klokhuisplein, Oude Groenmarkt, Haarlem
13 tot en met 16 augustus 2014
(<http://www.haarlemjazzandmore.nl/>)

Met onder anderen: zie de website.

JAZZ MIDDELHEIM
Park den Brandt, Antwerpen
14 tot en met 17 augustus 2014
(<http://www.jazzmiddelheim.be/>)

Met onder anderen: Herbie Hancock & Wayne Shorter, Ahmad Jamal, Jef Neve, Enrico Rava & Stefano Bollani, Dave Douglas Quintet, Avishai Cohen en Stacey Kent.

JAZZFESTIVAL DELFT
Buitenpodia binnenstad Delft
15, 16 en 17 augustus 2014
(<http://www.jazzfestivaldelft.nl/>)

Met onder anderen: zie de website.

ZOMERJAZZFJETSTOUR
In en om Groningen Stad
29 (proloog) en 30 augustus 2014
(<http://www.zjft.nl/>)

Met onder anderen: zie de website.

CITY JAZZ LEEUWARDEN
Gouverneursplein, Leeuwarden
30 augustus 2014
(<http://cityjazzleeuwarden.nl/>)

Met onder anderen: zie de website.

Meer jazzfestivals vindt u op:
<http://jazzfests.net/countries/?country=nl> (Nederland)
<http://jazzfests.net/countries/?country=be> (België)

DE GOUWE OUWE VAN...

Hessel Fluitman

ERIC DOLPHY

Last Date

Emarcy/Fontana

Bezetting: Eric Dolphy (as, bkl, fl), Misha Mengelberg (p), Jacques Schols (b) Han Bennink (d).

Het was 2 juni vijftig jaar geleden dat in de Vara-studio de radio-opname werd gemaakt die op het album 'Last Date' te horen is. Omdat Eric Dolphy op 29 juni 1964, 36 jaar oud, overleed, kreeg deze sessie ineens volop de aandacht. Hoe een balletje raar kan rollen...

Door het overlijden van Dolphy werd zijn zoeken naar de perspectieven in de jazzmuziek wreed afgebroken. Hij probeerde die binnen de conventionele regels van het muzikale spel te vinden, tegen de overheersende invloed van de free jazz van dat moment. 'Last Date' is een mijlpaal en het eindpunt van Dolphy's ontwikkeling. De plaat krijgt onveranderlijk vijf sterren.

Om te doorgronden wat er muzikaal nog in de pen zat, kun je deze plaat beluisteren en de vage contouren van de perspectieven proberen te ontwaren. Dolphy was destijds een unieke muzikant, die nog binnen de regels van het muzikale spel zijn creativiteit botvierde. Daar was hij voortdurend mee bezig. Ook vond hij de schoonheid van muziek belangrijk. Ik vind de versie van 'You don't know what love is' van een onaardse schoonheid. In het intro van het frivole openingsnummer 'Epistrophy' imiteert Dolphy de schreeuw van een pauw. Dan het eigenwijze 'Hypochristmutreefuzz'. Misha Mengelberg had in die compositie expres geen rust geschreven, zodat zelfs deze instrumentalist in de moeilijkheden kwam. Eric Dolphy heeft er zijn eigen rust in geschreven, zo gaat het verhaal. Dolphy was een van de mensen die algemeen – menselijk en muzikaal – heel hoog werden gewaardeerd. En voor velen is hij nog een bron van inspiratie. Wat overblijft is onder meer de muziek op 'Last Date', die we te danken hebben aan radiomaker Michiel de Ruyter en die mooier wordt naarmate je deze vaker hoort. Het is vastgelegd en verdwijnt niet in de lucht.

CORRECTIE In een eerste versie van Jazzflits 219 werd in deze rubriek opgemerkt dat het titelstuk van het album 'It Happened Yesterday' van Bora Rokovich was. Dat is niet juist. Het is het enige stuk van Rob Madna (compositie en arrangement) op die plaat. Rokovich schreef en arrangeerde 'One for Maya'. De fout is niet door de auteur gemaakt, maar tijdens de eindredactie ontstaan.

EUROPE JAZZ MEDIA CHART

Datum: 5 juni 2014

Sylvie Courvoisier. (Foto: Mario del Curto)

Jon Newey, Jazzwise:

BLACK TOP
One (Babel)

Anna Filipieva, Jazz.Ru:
NIKOLAY SIDORENKO TRIO
Troika (Art-Beat)

Christine Stephan, JAZZTHETIK:
THELONIOUS MONK
Paris 1969 (BlueNote / Universal)

Henning Bolte, Jazzism:
SYLVIE COURVOISIER/MARK FELDMAN QUARTET
Birdies for Lulu (Intakt Records)

Lars Grip & Patrik Sandberg, Orkester Journalen:
UMLAUT BIG BAND
Nelsons Jacket (Umlaut Records)

Cim Meyer, Jazz Special:
K TRIO
Meatball Evening (DIM 59)

Lars Mossefinn, Dag & Tid:
SOT
Redwings Nest (Sotanic Sounds)

Luca Vitali, Giornale della Musica:
FIRE! ORCHESTRA
Enter (Rune Grammofon)

Madli-Liis Parts, Muusika:
TREE STONES QUARTET
Baltic Sketches (Tree Stones Quartet 2014)

Paweł Brodowski, Jazz Forum:
JACOB YOUNG
Forever Young (ECM 2366)

De Europe Jazz Media Chart geeft een overzicht van de favoriete albums van een reeks Europese recensenten en wordt maandelijks samengesteld door het Europe Jazz Network, een samenwerkingsverband van jazzfestivals, -clubs en -promoters.

Diana Krall. (Foto: Tom Beetz)

THE 80 COOLEST THINGS IN JAZZ

Omdat het Amerikaanse blad *Downbeat* in juli zijn tachtigste verjaardag viert, heeft de redactie in de editie van die maand een lijst van de '80 coolest things in jazz today' gemaakt. Het is vooral Amerikaans dat de klok slaat, maar toch duikt ook Nederland drie keer op. Het Bimhuis bij de beste jazzpodia en drummer Han Bennink en het ICP in de categorie 'global jazz'.

Enkele andere noteringen op de lijst:

Living masters

Tony Bennett
Ornette Coleman
Herbie Hancock
Roy Haynes
Dave Holland
Keith Jarrett
John McLaughlin
Wayne Shorter
Sonny Rollins
Phil Woods

Gateway artists

Esperanza Spalding
Wynton Marsalis
Diana Krall (foto)
Harry Connick Jr
Robert Glasper

Next Generation

Ambrose Akinmusire
Gerald Clayton
Jason Adasiewicz
Amir ElSaffar
Mary Halverson
Vijay Iyer
Julian Lage
Cécile McLoren Savant
Gregory Porter
Kendrick Scott

En verder...

Brooklyn
Manfred Eicher & ECM
New Orleans
Moers Festival, Moers
WBGO, Newark
Jazz at Lincoln Center
Blue Note Records
Youth & Diversity
Kids named Miles

VERSLAG VRIENDENDAG VAN HET JAZZ ARCHIEF

"Ik ben niet zo'n solist. Technisch ben ik niet zo bedreven en in de hoogte ben ik ook niet sterk." Die ontboezeming deed bassist Ruud Jacobs vrijdag 14 juni tijdens de tweede Vriendendag van het Nederlands Jazz Archief (NJA) in het Bethaniënklooster te Amsterdam. Jacobs werd er geïnterviewd door Bert Vuijsje.

Het accent lag tijdens de Vriendendag op de meer behoudende musici, dat wil zeggen, op hen die in de jaren zestig door de jonge opkomende improviserende musici wat neerbuigend 'de radiomensen' werden genoemd. Als een soort compensatie van de – naar verhouding – overvloed aan aandacht die in de jaren zestig en zeventig naar de moderne, impro-jazzmusici ging? Directeur Paul Gomperts opende de dag. Hij vertelde onder meer dat een nieuwe NJA-website in de maak is en dat in oktober een Amsterdams concert van Thelonious Monk bij het archief op cd zal verschijnen. Ook had hij een teleurstellende mededeling, namelijk dat Jan Kelder, de regisseur van een reeks in opdracht van het NJA gefilmde portretten van Nederlandse musici, niet aanwezig kon zijn. Zijn **gefilmde portret van Rob Agerbeek** werd om te beginnen vertoond. Als voorbeeld van de serie die al veertig afleveringen telt. De reeks omvat zestig jaar Nederlandse jazz en wordt mogelijk gemaakt dankzij een subsidie van het internationale, wetenschappelijke project 'Rhythm Changes'. De films komen op de nieuwe NJA-website te staan. Na de vertoning van de film interviewde Bert Vuijsje twee oude rotten uit het vak. Allereerst **Eric Ineke**, naar aanleiding van zijn vorig jaar verschenen boek met verhalen over de mensen met wie hij heeft gespeeld. Jammer dat Vuijsje voor dit interview te weinig tijd had. Hij moest daardoor de drummer regelmatig tot de orde roepen, terwijl Ineke vol zat met verhalen die hij graag kwijt wilde. Vooral over de keren dat hij met Johnny Griffin speelde: "Die heeft alle Europese drummers van de afgelopen veertig jaar tempo maken geleerd. Hij joeg de solisten maar op om zo het publiek enthousiast te maken. Voor de drummer is het dan een zware klus om in 'Cherokee' driehonderd tellen in de minuut te spelen. Eerst alle twintig en meer chorussen per solist om vervolgens zelf ook nog eens te moeten soleren." 's Middags gaf Eric Ineke met zijn JazzXpress nog een concert in de kelder.

Bij **Ruud Jacobs** zocht Vuijsje vooral naar gebeurtenissen in de beginperiode van de zestigjarige carrière van deze bassist. Over het spelen met Wessel Ilcken: "Dat was altijd lachen en hoe hij met zijn brushes speelde: fantastisch. En natuurlijk werd er wel eens een stickie geroekt." En over zijn werk in de International Youth Band, waarmee hij in 1957 in Newport speelde en drie maanden in de VS optrad. Daarbij gaf hij aan dat hij eigenlijk verbaasd was dat uitgerekend hij, als bassist van kleine combo's voor de bigband door de sollicitatieprocedure was gekomen. Van de Amerikanen moest hij dan ook harder spelen. Niet te horen! Terwijl Ruud het bloed op zijn vingers had. Dus kocht hij nieuwe snaren, zette de kam hoger en mocht bij de gratie Gods blijven. "In de VS leerde je wel spelen. Daar leerde je timing". Jacobs voelt zich meer op zijn gemak als begeleider dan als solist. Daarvoor is tekenend dat hij Ray Brown als absolute favoriet opgaf.

Loes Rusch vertelde over haar onderzoek naar de beeldvorming in de Nederlandse jazz tussen 1960 en 1980. Omdat ze in de schrijffase van haar proefschrift is, wilde ze er inhoudelijk niet te veel over kwijt.

Hessel Fluitman

JAZZWEEK TOP DRIE

Datum: 16 juni 2014

1 Eric Alexander

Chicago Fire (HighNote)

2 Monty Alexander

Harlem-Kingston Express Vol 2:
The River Rolls On (Motema)

3 Louis Hayes

Return Of The Jazz Communicators
(Smoke Sessions)

De JazzWeek Jazz Top Drie [geeft een overzicht van de meest gedraaide albums op de Noord-Amerikaanse jazzradio](#); (www.jazzweek.com).

COLOFON

JAZZFLITS is een onafhankelijk jazzmagazine voor Nederland en Vlaanderen en verschijnt twintig keer per jaar. **Uitgever/hoofdredacteur:** Hans van Eeden. **Eindredactie:** Sandra Sanders. **Vaste medewerkers:** Tom Beetz, Reinier van Bevervoorde, Arne Van Coillie, Hessel Fluitman, Bart Hollebrandse, Frank Huser, Hans Invernizzi, Peter J. Korten, Lex Lammen, Herman te Loo, Jan J. Mulder, Jan Nieuwenhuis, Roos Plaatsman en Lo Reizevoort. **Fotografie:** Tom Beetz, Jos Krabbe, Joke Schot en Willem Schwertmann.

Website: Henk de Boer. **Logo:** Het **JAZZ-FLITS**-logo is een ontwerp van Remco van Lis. **Abonnementen:** Een abonnement op **JAZZFLITS** is gratis. Meld u aan op www.jazzflits.nl. Een abonnee krijgt bericht als een nieuw nummer op de website staat. **Adverteren:** Het is niet mogelijk om in **JAZZFLITS** te adverteren. **Adres(post):** Het postadres van **JAZZFLITS** is per e-mail bij ons op te vragen. **Adres(e-mail):** Het e-mailadres van **JAZZFLITS** is jazzflits@gmail.com. **Bijdragen:** **JAZZ-FLITS** behoudt zich het recht voor om bijdragen aan te passen of te weigeren. Het inzenden van tekst of beeld voor publicatie impliceert instemming met plaatsing zonder vergoeding. **Rechten:** Het is niet toegestaan zonder toestemming tekst of beeld uit **JAZZFLITS** over te nemen. Alle rechten daarvan behoren de makers toe. **Productie:** **JAZZFLITS** wordt geproduceerd door De Juiste Tekst (www.dejuistetekst.nl). **Vrijwaring:** Aan deze uitgave kunnen geen rechten worden ontleend.

JAZZBULLETIN

In **Jazzbulletin 91** onder meer: een interview met saxofonist Tim Wes, Michiel Braam 50 jaar, de geboorte van de Zeeland-suite, het huwelijk tussen jazz en dans, de Jazz Beyond Borders Conference en de sluitreclame in de foto's van Wouter van Gool. **Meer info:** <http://www.jazzarchieff.nl/jazzbulletin/>

OVERLEDEN

Herb Jeffries, 25 mei 2014 (100)

Amerikaanse zanger. Zijn vader kwam van Sicilië, zijn moeder was een Ierse, en ergens had hij ook nog wat negroïde bloed in de aderen. Dat laatste bracht hem ertoe zich te scharen bij het zwarte deel van de bevolking, wat zich uitte in zijn filmrol als zwarte cowboy in westerns. Hij zong bij Earl Hines en Duke Ellington - zijn 'Flamingo' uit 1942 werd een hit - en was met zijn geluid een inspiratie voor vocalisten als Johnny Hartman en Billy Eckstine.

Frank Strazzeri, 9 mei 2014 (84)

Amerikaanse pianist. Stierf in zijn geboortestad Rochester in NY, maar zijn carrière speelde zich na omzwervingen naar New Orleans en Las Vegas af aan de westkust. Platen onder eigen naam maakte hij pas in de jaren zeventig. **jjm**

VARIA

Northern European Jazz Talent Contest

The Northern European Jazz Talent Contest maakte vorig jaar deel uit van het festival Swingin' Groningen. Dat gaat dit jaar niet door, maar de wedstrijd wel. Niet meer buiten op het Waagplein, maar verdeeld over twee dagen in Buckshot en Newscafé The Club. Op donderdag 26 juni wordt in Buckshot Café de deelnemer namens het Prins Claus Conservatorium gekozen. Daar treden op: Cyril Bernhard, Timotej Kotnik, Esat Ekinoklu en Hiske Oosterwijk. De beste van deze vier Groningse studenten gaat door naar de finale op vrijdag 27 juni met deelnemers uit Stockholm, Tallinn, Hamburg en Odense. Die finale vindt plaats in Newscafé The Club. De winnaar ontvangt The GasTerra Energizing Future Award.

Heeft u jazznieuws? Stuur het ons: jazzflits@gmail.com.